

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

666

ηε φρην (he phren), нижчий розум

ηε... 8

φ500

ρ100

η 8

ν 50

666

«Ось Мудрість. Хто має розум, нехай порахує число звіра, бо це число людини; і число його шістсот шістдесят шість».

- - Об'явлення 13:18

«А вага золота, що прийшло до Соломона за один рік, було шістсот шістдесят шість талантів золота».

- - I Царів 10:14

Аполлос подивився у маленьке віконце, коли літак почав спускатися у Вічне місто, священне серце християнського світу. Біля нього Софія лежала на його широкому плечі, відпочивала й підзаряджувала свою внутрішню батарею після виснаження своєї психічної енергії в Delphi. Аполлос згадав про довгу зустріч з оракулом в Дельфах, роль, яку Софія зіграла чудово. Він уже прочитав слова у своєму маленькому зошиті, які він переписав із оракулярного одкровення Ключів до Посвячених. Він розмірковував над наукою про прискорену еволюцію людської душі від нижчого розуму (і її прихильності до фізичного тіла) до вищого розуму (і її піднесення до вищої свідомості). Ця наука була розкрита в деталях у відкритій книжці, яку Аполлос тримав близько до серця у внутрішній кишені піджака.

Симон Петрома сидів позаду Аполлоса і ще раз слухав запис апокаліптичних таємниць через навушники. Він переживав бій у своїй свідомості, і його серце нервово калатало, коли він намагався примирити те, що його навчили, і те, що він чує зараз уперше в житті. Чого його вчили з раннього дитинства, коли його уяву захопили жахливі образи з Апокаліпсису, останньої книги Біблії, так це те, що книга

розповідає про минуле, сьогодення та майбутнє християнської церкви. Він намагався розшифрувати символічну мову, коли став вченим у католицькій церкві. Однак його інтерпретації завжди зображували переслідування ранньої церкви з боку язичницьких римських властей, і він бачив метафори як літературні засоби, що використовуються для зображення язичницького Риму, міста на семи пагорбах. У апокаліптичній історії він бачив, як церква перемагає язичництво. Тепер, на відміну від того, чому його навчали, він відкривав, що церква представляла людину.

Софія плавала взад і вперед між станом напівнеспання і станом напівсонності. Вона усвідомлювала, що летить на літаку крізь земну атмосферу, але її розум продовжував впадати в мрійливе відчуття, що все ще перебуває в Греції. Здавалося, що її підсвідомість знову і знову відтворювала пророцтво, яке вона передавала з якогось універсального джерела, спогад про якусь далеку мудрість, яка була похована в тканині простору і часу. Стародавня мудрість піднялася до її свідомості, наче перлина, виведена на поверхню з печерної глибини. Образи драми, що розігрувалися на сцені життя, постійно поверталися в її свідомість, і вона відчувала, як її серце ритмічно розширюється і скорочується з кожним поновленням п'єси, в якій вона була видатною героїнею. Один особливий образ, здавалося, спантеличив її інтуїтивний розум, і вона намагалася проникнути крізь таємничий образ.

Аполлос відчув, як тіло Софії підскочило з сидіння, а її голова зрушила з його плеча. «Софія, ти щойно мріяла про щось?» — запитав Аполлос, якому були знайомі збурення тіла сну, коли воно знову входило у фізичне тіло. Софія якусь мить розсіяно дивилася, сидячи прямо й зібравшись. «Мені, мабуть, снівся сон», — сказала вона повільно, ніби намагаючись пригадати таємничий образ, який переслідував її підсвідомість. Вона обернулася, щоб поглянути на Симона, і побачила, що в нього все ще були навушники. У цю мить таємничий образ став прозорим усвідомленням. «Тепер я згадала, — сказала вона пошепки. «Я пам'ятаю, як Симон ховав магнітофон, коли вийшла із трансу в Delphi (Делфі)».

Аполлос озирнувся на Симона і зрозумів, що він, ймовірно, слухає запис езотеричного одкровення.

У цей момент на динаміці літака пролунав голос, який сказав пасажирам готуватися до посадки в аеропорту. Симон відкрив очі й побачив, що Аполлос пильно дивиться на нього. Голос нагадав пасажирам вимкнути всі електронні пристрої. Над головою одночасно спалахнула лампочка, щоб пристебнути ремені безпеки.

«Чому ти так на мене дивишся?» — запитав Симон, вимкнувши маленький портативний диктофон і відклавши навушники.

«Ви записали те, що сказала Софія в Дельфах, чи не так!?» — сказав Аполлос звинувачуючим тоном.

«А що, якби я зробив!?» — глузливим тоном відповів Симон.

«Ти, звір!» — крізь зуби вигукнув Аполлос. Він розвернувся і поставив своє крісло у вертикальне положення. Він виглянув у маленьке овальне вікно й побачив, що місто Рим зникає вдалині, коли літак спускався на захід до аеропорту біля Тірренського моря. Він не міг розібрати сім знаменитих пагорбів, про які читав, але його асоціативний розум повторював мнемонічний прийом, який він навчився в школі: «Чи можна королеві Вікторії їсти холодний яблучний пиріг?» Перші літери, згадував він, означали сім пагорбів: Капітолін, Квірінал, Віміналь, Есквілін, Целіан, Авентін і Палатин. Проте він міг бачити, як річка Тибр зміє пробивається крізь сучасне місто.

[“**C**an **Q**ueen **V**ictoria **E**at **C**old **A**pple **P**ie?”
Capitoline, **Q**uirinal, **V**iminal, **E**squiline, **C**aelian, **A**ventine, **P**alatine.]

Софія простягнула руку й тримала Аполлоса за руку, коли літак швидко втрачав висоту. Вони обидва, здавалося, затамували подих, коли колеса літака приземлилися на злітно-посадкову смугу міжнародного аеропорту Леонардо да Вінчі, головного аеропорту Риму. Вони зітхнули з полегшенням, коли літак рулив до терміналу, і Софія посміхнулася, ніби хотіла запевнити Аполлоса, що все буде добре, поки вони разом.

На Симона та його гостей, як він їх називав, чекав особистий водій. Аполлос помітив знак Alfa Romeo, коли він підійшов до червоного автомобіля й сів на заднє сидіння разом із Софією; два міланські символи прикрашали геральдичний внутрішній круг: червоний хрест на білому полі та змія-дракон на синьому полі. Пасажири спокійно сиділи, поки водій їхав по Autostrada Roma Aeroporta di Fumicino, головній

магістралі, що з'єднує аеропорт з Римом. Коли водій звернув на Grande Raccordo Anulare, кільцеву автомагістраль, яка оточувала місто, Симон почав розмовляти з водієм італійською. Аполлос і Софія не знали, що Симон і водій разом працювали, щоб саботувати публікацію рукопису Аполлоса.

Водій вийшов на виїзд номер один, Aurelia, і поїхав по Via Aurelia до Citta Del Vaticano (Ватикан). За кілька хвилин автомобіль зупинився біля готелю Starhotel Michelangelo, який був за декілька хвилин ходьби від площі Святого Петра.

— Ось тут ми й залишимося, — сказав Симон, порушуючи своє мовчання. Він все ще був озлоблений словом, яке вжив Аполлос, коли дізнався, що Симон записав послання одкровення в Дельфах.

«Прибуття», — сказав водій, вивантажуючи валізи й повертаючись, щоб виїхати.

«A piu tardi, Романо», — відповів Симон, вперше назвавши свого друга на ім'я, оскільки той сказав йому, що побачиться з ним пізніше.

«То що ви плануєте робити із записом?» — запитав Аполлос, щойно Романо поїхав геть.

«Давайте не будемо влаштовувати з цього публічне видовище», — відповів Симон, піднявши свою валізу й прямуючи до вестибюля готелю. «Давайте поговоримо про це, як тільки прийдемо до вашої кімнати».

Як і раніше, Симон переконався, що його кімната суміжна з кімнатою Аполлоса та Софії. Він хотів уважно стежити за ними.

«Дивись, Аполлос!» — вигукнула Софія, зайшовши до номеру готелю. «У нас є вид на Купол Святого Петра!»

«Я думав, ви будете раді мати кімнату з видом на найбільшу пам'ятку католицької церкви», — зауважив Симон, стоячи на порозі їхньої кімнати. «Я повернуся за хвилину, як тільки влаштуюсь у своїй кімнаті».

«Я все одно хотів би знати, що він задумав», — сказав Аполлос, стоячи біля Софії й дивлячись на яйцеподібний купол, увінчаний чимось

чотиринаправленим або лілійним хрестом на вершині позолочена бронзова куля.

«Не тисни його занадто сильно», — попередила Софія. «Навіть якщо у нього є запис одкровення оракула, він, ймовірно, поняття не має, про що йдеться в езотеричному посланні або як застосувати знання у своєму житті. Пам'ятайте, що остаточне посвячення в таємниці тіла і душі відбувається лише після років практики та медитації».

«Ти маєш рацію», — визнав Аполлос, обнявши рукою струнке плече Софії. «Щоб бути справжнім вченим душі, ви повинні присвятити ціле життя чи більше серйозних починань. Це не легкий шлях».

— Тож ти хочеш знати, що я збираюся робити з тією таємною мудрістю, якою зараз володію? — риторично запитав Симон, увірваючись до кімнати. «Я скажу тобі, що я збираюся робити. Тепер, коли у мене є чарівні ключі царства душі, я можу стати чарівником, як твій Аполлоній. Я можу стати наступним pontifex maximus, великим мостом між небом і землею. Я можу стати богом». Симон підійшов до вікна й показав у бік базилики Святого Петра. «Бачите хрестоподібну кулю на вершині купола? Цей хрест на кулі символізує панування римо-католицької церкви над світом. Що ж, з тим, що у мене зараз є, я можу створити чи зламати це панування».

«Мені здається, ви зайшли з цим занадто далеко», — вставив Аполлос, підійшовши до Симона. «Ви змусили мене повірити, що хочете придушити дисертацію, над якою я працював. Тепер виявляється, що ви хочете використовувати його для підступних цілей. Моя мета донести історію про Аполлонія до світу полягала з наукових міркувань, щоб просвітити світ мудрістю, яку він намагався поширити скрізь, куди він подорожував, і в кожному храмі та священному місці, які він відвідував. Це було не для влади чи для знищення релігії».

— Панове, послухайте мене, — сказала Софія, ступаючи між ними. Вона побачила, що гарячий обмін починає переростати у війну слів. «Мені здається, що я чітко пригадую історію про чарівника Симона, який намагався стати великим, а також він намагався купити силу творити чудеса. Якщо я правильно пам'ятаю історію, його засудив той самий Петро, про якого, як стверджує традиція, похований у базиліці, яку ми бачимо перед собою».

«Я добре знаю цю історію», — визнав Симон. «Насправді я ношу те саме ім'я, і я пишаюся тим, що є послідовником його вчення. Його концепція розуму як батька і думки як матері, що об'єднуються, щоб створити світ, є найкращим прикладом того, що дух нагорі і матерія внизу працюють разом, щоб створити існування. Він був справжнім магом, який розумів, як Вічний через розум і Логос, або розум, приносить рай на землю».

«Тоді ви повинні також знати про апокрифичну історію, яку плете Климент Олександрійський, щоб показати, що Петро, поборник євреїв, був могутнішим за Симона, поборника язичників», — продовжувала Софія.

«Це була просто легенда, яку створила католицька церква, щоб дискредитувати будь-яку ересь», — заперечив Симон. «Ви насправді не очікуєте, що я повірю, що вони літали по повітрю і вся ця нісенітниця».

Аполлос слухав і дивився, як бачив, як багато сторін Симона впливають на поверхню. Аполлос раптом згадав слова маестро Сальваторе Д'Аури про шляхи біблійного переходу Павла та Аполлонія з Тіани в Афінах, і він подумав, що це стосується історії Павла на Марсовому пагорбі та історії Аполлонія в афінських храмах. Тепер йому спало на думку, що в суміш увійшла ще одна історія – історія Симона Чарівника. Аполлонія засудили як чарівника, як і біблійного Павла. Симон був язичником і єретиком, і ранні Отці Церкви прагнули дискредитувати мудреця Аполлонія, тому вони вставили історію Симона в біблійну історію. Вони не хотіли використовувати ім'я Аполлонія, тому просто назвали його Симоном Чарівником. Адаже навіть євреї вважали, що біблійний Павло (або Аполлоній) є єретиком. Аполлос все ще відчував збентеження щодо всіх історій, які пов'язували біблійного Павла з філософом Аполлонієм. Тим не менш, він витримував у своїй рішучості встановити всі зв'язки та продемонструвати, як історія Аполлонія була перетворена в історію біблійного Павла. Зрештою, зараз він перебував у Римі, де існували найвагоміші докази їхньої ідентичності.

Тієї ночі Аполлосу наснилося, що він заплутався з Симоном в битві, що триває з багатьма поворотами: спочатку він побачив статую, що стоїть на острові в річці Тибр на честь нового бога Симона, і статуя, здавалося, прийшла до життя, творячи дивовижні чудеса, такі як змусити собаку

говорити, фальшиву рибу плавати у ставку, а семимісячну дитину говорити як чоловік; інколи Симон здавався справжнім магом, який творить ілюзії за допомогою демона чи духовного провідника, а часом Симон перетворювався на універсального генія, чий зріст прирівнювався до Ю-Пітера. Протеїнська природа цих двох істот була такою, що важко було розпізнати, хто є ким, бо в присутності римського імператора обидва намагалися оживити мертвого чоловіка, змагання, у якому маг Симон вперше показав, як він володіє магічне мистецтво, вбиваючи людину, а потім богоподібний Ю-Пітер відновлює її. Тоді в іншому змаганні, хто сильніший, Симон пролетів по повітрю по всьому Риму, а потім потужніший Ю-Пітер змусив Симона впасти з повітря і зламати йому ноги. У цю мить прокинувся Аполлос, якому здалося, що він сам ширяє в повітрі, а потім різко впав на землю. Останнім зображенням, яке він побачив, коли впав з астрального неба, був Симон, який помирав у гаю Діани, богині місяця, в Аріції, що була за межами Риму, і в гаю він побачив дві великі кам'яні таблички, які були з'єднані. разом у великій кам'яній книзі під назвою «Петрома». А Симон Чарівник тримав у руках ту Кам'яну Книгу.

— Софія, — сказав Аполлос, ніжно похитуючи її за плече. «Мені приснився найнезвичайний сон. Я повинен розповісти вам про це».

— Навіть не світало, — сказала Софія, протираючи очі, дивлячись на засунуті білі штори, що закривали вікно.

«Це був дуже дивний сон», — почав Аполлос. «Змагання між Симоном Чарівником і супергероєм на ім'я Джу-Пітер (Ju-Peter)». Аполлос дещо прикрашав історію свого сну, переказуючи її. Коли він підійшов до частини про Кам'яну Книгу під назвою «Петрома», Софія сіла в ліжку й ахнула: «Ти бачив Кам'яну Книгу?»

«Так», — відповів Аполлос. "Що це означає?"

«Це означає, що ви бачили книгу, яку прочитав ієрофант кандидату на посвячення в стародавні Елевсинські містерії. Дві великі таблички, які були з'єднані разом, представляли подвійний аспект істини або остаточної реальності як Єдине».

«Чому його назвали Петромою?» — запитав Аполлос, який раптом зрозумів, що ім'я збігається з ім'ям таємничого чоловіка, який зараз тримає їх як заручників у манії величі.

«Петер, людина, яка була тлумачем (або між Петром) таємниць, або ієрофантом, як ми його називали в Греції, був титулом головного бога або Ю-Петра», — пояснила Софія, її широко розбуджені очі сяяли, як маяк у ночі. «Він виніс на світло священну таємницю Зевса, отже, Зевса-Петра».

«І ми знаємо, що, згідно з Аполлонієм, у всьому Римі немає ні споруди, ні статуї, але вони мали грецьке походження», — зауважив Аполлос, який дедуктивно вважав, що Юпітер, Pater (Патер) або батько богів, походить від грецький Зевс.

— Саме так, — сказала Софія. «Що підводить нас до легенди про Петра в Римі».

Їх перервав гучний стукіт у двері. «Ви обидва прокинулися?» вони почули голос Симона, який говорив.

"Почекай хвилинку!" — закричав у відповідь Аполлос. Він підвівся з ліжка і підійшов до дверей, одягнений тільки в боксерські шорти. "Що ти хочеш?" — запитав Аполлос, тримаючи двері злегка відчиненими.

«Я чув голоси, що доносилися з вашої кімнати, і я подумав, що ви обидва не спилися», — пояснив Симон, який стояв у коридорі в піжамі.

«Я розповідав Софії про сон, який мені приснився», — сказав Аполлос, позіхаючи вперше після того, як прокинувся.

— Колись тобі доведеться розповісти мені про це, — сказав Симон із приглушеним інтересом. «Слухай, я забув сказати вам двом, що сьогодні свято Петра і Павла. На площі Сан-П'єтро є особливе святкування ювілею». Симон використовував італійську назву для площі Святого Петра.

«О, я цього не знав, — байдуже прокоментував Аполлос.

«Як би ви двоє хотіли приєднатися до мене на сніданок у чудовому ресторані готелю, а потім я можу показати вам моє улюблене місто?» — запропонував Симон, дружній тон якого, здавалося, видавав прихований мотив.

Аполлос озирнувся на Софію, яка кивнула головою на знак схвалення цієї пропозиції. «Добре, un'oga», — сказав Аполлос, піднявши палець до неба, щоб показати через годину. «Піу тарді», — додав він. Він згадав італійську фразу, яку Симон використав напередодні. Він почав розуміти приказку: «У Римі роби так, як роблять римляни».

"Який сьогодні день?" було перше запитання, яке запитала Софія, коли вони зустріли Симона за сніданком.

— Четвер, або, як ми, італійці, кажемо, Джоведі, — відповів Симон, трохи підводячись із крісла з поваги до жінки, яка збиралася сидіти навпроти нього.

— Стрибаючи Юпітер, — сказав Аполлос, підморгнувши Софії.

«Клянусь Юпитором, ти зрозумів», — підморгнула Софія у відповідь.

«Що таке підморгування?» — запитав Симон, який помітив тонкі жести.

«О, це те, про що ми говорили сьогодні вранці, як грецькі боги стали римськими, і як Зевс став Юпітером, і так далі», — грайливим тоном відповіла Софія.

«І як дивно, що ім'я Петро походить від римського бога Ю-Петер або грецького поєднання Зевс-Петер», — додав Аполлос, підкреслюючи частини подвійного імені.

«То про що був той сон, через який ти сьогодні вранці підняв такий галас?» — спитав Симон, змінюючи тему. Він почав їсти їжу на своїй тарілці.

«О, це було лише змішане відтворення апокрифічних історій Симона та Петра, про які ми говорили вчора», — зауважив Аполлос. «Справді цікавою частиною був кінець, де я побачив кам'яну книгу під назвою «Петрома».

Симон перестав їсти, піднявши очі й побачивши вираз усвідомлення в очах Аполлоса. — Отже, тепер ти знаєш, — сором'язливо сказав Симон.

«Так, ми маємо», — кинула Софія. «Тепер ми розуміємо, чому ви носите це ім'я, і що спонукає вас бути великим тлумачом таємниць».

— Не кажи більше, — благав Симон. «Мене з'ясували. Давайте просто закінчимо наш сніданок і вирушаємо в дорогу. Я краще допоможу тобі насолоджуватися містом, ніж зіпсувати тобі день поглибленим поглядом на мою справжню природу».

Після сніданку особистий водій Симона Романо забрав їх і відвіз через Фіуме Тевере (річку Тибр) до руїн стародавнього Римського Форуму. Вони пройшлися стародавніми руїнами і розмірковували про славу, яка колись була Римом. Коли вони йшли Віа Сакра (Священним шляхом), Аполлос почав викладати про Аполлонія в Римі:

«Напевно, Аполлоній проходив звідси в релігійній процесії по маршруту Священного шляху, коли вперше прибув до Риму. У біографії Філострата він згадує, що Аполлоній не побоявся вступити в Рим, хоча багато філософів зазнали переслідувань за висловлювання про тиранічний правління Нерона. Він каже, що Аполлоній вперше зупинився за межами Риму в гаю Діани в Аріції, який був розташований біля круглого вулканічного кратера озера Немі. Саме тут філософ, який тікає, попередив його не просуватися на північ до Риму. Однак, коли він приїхав до Риму, він намагався поділитися лише своєю мудрістю, а не своїми думками про скомороха Нерона. Він відвідав усі храми і отримав письмовий дозвіл від первосвященника Телесіна рекомендувати реформи. Головною реформою, яку намагався запровадити Аполлоній, була скасування жертвоприношень тварин. Тому в храмах Юпітера, Сатурна, Кастора і Поллукса та в інших храмах Аполлоній намагався навчити, що краще приносити приношення плодів або кадити як жертву богам, а не намагатися вгадати волю богів через криваві жертви».

«Чи хотіли б ви відвідати Колізей, поки ми тут, у цій околиці?» — перервав Симон, коли вони рушили в напрямку найбільшого амфітеатру Риму.

«Я б не хотів, — прямо сказав Аполлос. «Аполлоній відмовився їхати туди через нецивілізовані дії, які там відбувалися».

«А як щодо арки Тита, яка прямо попереду?» — поцікавився Симон, який намагався бути хорошим господарем і гідом.

«Я б хотіла це побачити», — сказала Софія, яка йшла рука об руку з Аполлосом.

Вони пройшли під величезним меморіалом, створеним імператором Доміціаном у 81 році після смерті його брата Тита, полководця, який завоював Єрусалим у 70 році нашої ери.

Симон переклав напис на фризі на вершині арки: «Римський сенат і народ до обожненого Тита, Веспасіана Августа, сина обожненого Веспасіана».

Аполлос подивився на внутрішню частину арки і прокоментував панно з рельєфом тріумфальної процесії з здобиччю, взятою з храму в Єрусалимі: «Ця менора, або семирозгалужений канделябр, є найціннішим священним предметом, який римляни вкрали у єврейського народу. Як принизливо для народу спостерігати, як іноземний завойовник грабує їхній священний храм».

Софію вразило символічне зображення на другій панелі з рельєфом перемоги Тита: «Обожжений імператор Тит їде на колісниці, запряженій чотирма кіньми, у супроводі богині Перемоги та богині обожненого Риму. Як любили ті імператори прославляти один одного військові подвиги!»

«Я не надто гордий, щоб сказати, що Аполлоній брав участь у тому, щоб порадити Веспасіану шукати корону в той самий час, коли розпочався похід на Єрусалим», — зауважив Аполлос. «Я думаю, Аполлоній відчував, що Веспасіан стане кращим правителем, ніж тиран Нерон».

«Я пропоную перейти до наступного пункту призначення», — порадив Симон, коли вони виходили з Римського форуму через арку Тита. «Я хотів би показати вам офіційний собор Риму Сан-Джованні-ін-Латерно, заснований імператором Костянтином на початку 4-го століття».

Перше, що помітив Аполлос, коли вони під'їжджали до площі, де стояла базиліка, був обеліск з червоного граніту.

«Це найбільший стоячий обеліск у світі», — сказав Симон, коли побачив, що Аполлос із подивом дивиться на чотирикутний стовп. «Він має 105 футів заввишки, і він був перенесений з храму Карнак у Луксоре, Єгипет, за наказом імператора Костянтина, який сподівався підняти його у своїй новій столиці в Константинополі. Але він помер до того, як воно залишило Єгипет, і його син, імператор Костянтин II, вирішив привезти його до Риму».

«Цікаво, чи бачив Аполлоній цей обеліск, коли він мандрував по річці Ніл у своєму паломництві Єгиптом?» — замислено сказав Аполлос.

Коли Симон провів свою маленьку туристичну групу до вражаючого входу Святого Іоанна на Латерані, який був названий на честь Іоанна Хрестителя та Івана Євангеліста, він прочитав напис на фасаді, а Аполлос і Софія захоплено дивилися вгору на семиметрову висоту. статуї Христа, що тримає великий латинський хрест, дві біблійні фігури, на честь яких названа церква, і дванадцять святих східної та західної церков:

«SACROSANCTA LATERANENSIS ECCLESIA OMNIUM URBIS ET ORBIS ECCLESIARUM MATER ET CAPUT, що означає Найсвятіша Латеранська Церква, Мати і Володарка всіх церков міста і світу».

«Це велика відмінність, називатися Матір'ю всіх церков», — сказала Софія.

«Я б сказав, що це досить егоцентричне твердження», — зауважив Аполлос.

«Зачекайте, поки ви увійдете всередину й побачите особливий головний вітвар», — сказав Симон, сподіваючись підвищити хвилювання у своїх туристів.

Коли вони підійшли до високого, багато прикрашеного папського вітваря, вони кілька хвилин стояли, дивлячись вгору на його орієнтований на небо дизайн, перш ніж Симон порушив тишу:

«На вершині цього високого вітваря є камера з реліквіями, в якій зберігаються голови або частина голів, за традицією, звичайно, святих Петра і Павла».

«Єдина частина голови Аполлонія, яку я можу уявити, збереглася тут, це волосся на його голові та борода з його обличчя, яку підстригли й поголили, коли він був у Римі вдруге, що було під час правління імператора Діоклетіана, коли він був ув'язнений і притягнутий до суду за зраду».

«Згідно з апокрифічними розповідями та церковними істориками, Павло був обезголовлений під час свого другого ув'язнення під час правління імператора Нерона в 67 році нашої ери», — сказав Симон.

«Я пам'ятаю, як читала про Аполлонія у в'язниці, — втрутилася Софія, — і мені особливо сподобалася частина, де він втішав інших ув'язнених, а потім виголошував їм проповідь, розповідаючи, що всі ми у в'язниці, яка відома як життя. Він пояснив їм, що душа зв'язана і скута в тлінному тілі і багато чого має пережити».

«Це суцільна філософія життя», — зізнався Симон. «Але я не думаю, що у нас залишилося багато часу, якщо ми хочемо з'явитися на площі Святого Петра опівдні Папи Івана Павла. Думаю, нам краще поспішати».

«Це солодкий сюрприз, якого я не очікувала», — сказала Софія. «Мое серце починає відкриватися для твоїх ласкавих вчинків».

«Мені приємно це чути», — посміхнувся Симон, чия внутрішня природа також, здавалося, розквітла при думці про людину, яку він назвав Святим Отцем.

Коли вони прибули на площу Святого Петра, площа була вже заповнена паломниками з усього світу. Вони пройшли повз обеліск, розташований у центрі, і маневрували повз натовп, що стояв, щоб якомога ближче наблизитися до вікна студії з видом на площу. З відчиненого вікна вони бачили, як розгорнувся великий фіолетовий прапор; прапор був прикрашений особистим гербом Папи, центральним мотивом якого був білий хрест чистоти на небесно-блакитному фоні з великою незайманою білою буквою М у правому нижньому куті; М означало його непохитну відданість Діві Марії.

Натовп відповів бурхливими оплесками, коли Папа Іван Павло II з'явився біля вікна. Він підняв праву руку, щоб заглушити натовп, а потім повів паломників у молитві, відомій як «Ангелус»:

«Angelus Domini nuntial vit Mariae (Ангел Господній оголосив Марії)
Et concepit de Spiritu Sancto (І вона зачала від Святого Духа)
Аве Марія. (Радуйся, Маріє)
Ecce aucilla Domini (Ось служниця Господня)
Fiat mihi secundum verbum taum (Нехай станеться мені за словом твоїм)
Аве Марія. (Радуйся, Маріє)
Et Verbum caro factum est (І Слово стало тілом)
Et habitavit in nobis (І мешкав серед нас)
Аве Марія. (Радуйся, Маріє)"

Аполлос подивився на слабкого, стражденого папу, коли його слова лунали через гучномовець. Він був вражений тим, що стояв у присутності людини, вплив якої у світі був справді великим. Він пам'ятав, як по телебаченню спостерігав, як цей чоловік подорожує по земній кулі, і як талановитий лідер католицького світу ставить комунізм на коліна. Це була людина, яка носила два імена, які були найважливішими у власному житті Аполлоса: Іван, одкровитель Апокаліпсису, і Павло, світовий мандрівник, який був до Аполлоса, також відомий як Аполлоній. Цікаво, що папа підписав своє ім'я в грецькому стилі як Іоанн Паулос, ніби щоб приєднатися до таємниць Греції.

Наприкінці молитви «Ангел Господній» Папа розповів про свято святих апостолів Петра і Павла, яке святкує католицький народ, назвавши Петра і Павла «стовпами вселенської Церкви». У свідомості Аполлоса спалахнув образ двох обелісків. Один обеліск, здавалося, представляв Єгипет, а інший — Грецію, два промені сонячного божества, що сяяли, як маяки минулого Риму. Папа продовжував говорити про долю двох апостолів, про те, як «таємничий задум Провидіння привів їх обох до Риму», і як їхня доля була скріплена кров'ю: Петро був розіп'ятий догори ногами на його прохання, а Павло – тим, що він був розіп'ятий. обезголовлений. «Один був похований біля підніжжя Ватиканського пагорба, другий на Віа Остіенсе».

Аполлос вловив слова Via Ostiense і запам'ятав їх. Він повторив слова, щоб запам'ятати їх. Він відчув сильну потребу відвідати нібито місце поховання св. Павла.

Софія тим часом насолоджувалася відданістю, яку народ виявляв до свого улюбленого лідера. Вона була особливо схвильована, коли почула, як він говорив про свою відданість Цариці Небес: «Нарешті, звернемо наші серця до Пресвятої Марії, яку ми сьогодні закликаємо як Королеву Апостолів і Salus Populi Romani – спасіння римський народ».

У душі Софія не могла не думати про життя папи та його довге паломництво багатьма країнами світу, намагаючись об'єднати всі релігії під парасолькою вселенської (католицької) церкви. «Всі дороги ведуть до Риму, — подумала Софія, — але папа не може публічно заявити, що всі релігії ведуть до Бога».

У глибині душі Симон знав, що прийняв правильне рішення привести своїх полонених гостей, щоб вони почули промову папи. І він мав для них ще один сюрприз: Святі Двері. Саймон постукав Аполлоса по плечу й махнув йому рукою. Аполлос узяв Софію за руку, коли вони вибиралися з натовпу. Коли вони позбулися від густої юрби, Симон пояснив, що він приготував для них:

«Я хотів показати вам Святі Двері до того, як усі паломники почнуть пробиратися до них», — пояснив Симон. «Оскільки це рік Великого Ювілею, Святіший Отець відкрив Святі Двері, щоб паломники могли пройти крізь двері спасіння та отримати відпуст через покаєння, прощення та милосердя».

Коли вони підійшли до бронзових дверей, які були відчинені Папою на Великий Ювілей, Аполлос і Софія зупинилися і познайомилися один одному.

«Вони схожі на райські ворота Гіберті, які ми бачили в соборі Грейс у Сан-Франциско», — здавалося, говорили вони один одному одночасно.

«За винятком того, що шістнадцять сцен на цих дверях зображують історію первісного гріхопадіння людини та подальшу історію спокутування, як описано в Новому Завіті, тоді як двері Гіберті

зображували десять сцен зі Старого Завіту в ренесансній манері», — зауважила Софія.

«Коли ви входите у двері Великого прощення», — сказав Симон, починаючи вести їх через ворота священного входу під пильними очима святого Петра, який тримав ключі царства в правій руці та розгорнуту книгу життя в його лівій руці, «ви повинні розкаятися і підійти з сокрушеним серцем, відмовившись від будь-якої прихильності до гріха. Ви також можете помолитися «Радуйся, Маріє» або «Отче наш», входячи».

Очі Аполлоса були прикуті до сцен, які зображували шлях викуплення людини через благодать милосердного Батька та священне серце дбайливого рятівника і пастиря. Історія дверей була історією Христа, через якого блудний син повернувся, щоб знайти прощення. Проходячи через двері, Аполлос відчував себе так, ніби він був частиною величезної процесії, що входить у царство блажених.

Софії було цікаво, що подумає Мартін Лютер про індульгенції, надані за проходження через Святі Двері.

Симон провів їх по базиліці, вказуючи на основні моменти інтер'єру. Він показав їм свою улюблену статую, статую святого Петра, що сидить на троні.

«Ієрофант, що тримає ключі від таємниць», — прошепотіла Софія Аполлосу, коли вони роздумували над грецьким методом ліплення універсальних істин у людські статуєтні форми.

«Скеля, з якої випливає мудрість віків», — додав Аполлос, використовуючи християнську метафору для тлумачення універсальної релігії, яку зазвичай називають римським католицизмом.

«Дивно, як ви можете побачити, як усі стародавні боги Єгипту, Греції та Риму зібралися в різні періоди часу в цю монументальну споруду, збудовану на славу Церкви», — розмірковувала Софія, розглядаючи всі різні статуї.

«А тепер цих стародавніх богів Церква називає святими», — зауважив Симон, який провів їх до багато прикрашеного вівтаря в стилі бароко, традиційного місця поховання святого Петра.

«Чи можемо ми побачити решту цієї базиліки та Ватикан якимось іншого дня?» — запитав Аполлос, неохоче ходячи за Саймоном навколо кожного символічного зображення католицької віри. «Я дуже хотів би побачити місце, де, як кажуть, був похований святий Павло».

«Звичайно, ми можемо повернутися в інший день», — відповів Симон. «Зрештою, ми, ймовірно, проведемо деякий час у Римі, перш ніж перейти до наступного пункту призначення». Аполлос проігнорував зловісний коментар; він намагався не думати про те, що, незважаючи на те, що вони мали відносну свободу, вони все ще були в'язнями великого плану Симона. Для Аполлоса битва з Саймоном не закінчиться, доки він не знайде свій вкрадений рукопис.

«Я б дуже хотіла повернутися, щоб просто провести цілий день у Сікстинській капелі», — погодилася Софія. «Я завжди хотів побачити шедеври Мікеланджело, особливо його зображення сивіл чи оракулів». Вона бачила зображення Дельфійського оракула та інших сивіл, які Мікеланджело вставляв у свої картини пророків Старого Завіту, але їй хотілося поглянути на стелю й побачити справжні зображення старовини.

Коли вони прибули до базиліки Сан-Паоло-Фуорі-ла-Мура (Святого Павла за стінами) на Віа-Остієнсе (Шлях до Остії), Аполлос відчув, що йде до священного місця. Очікування в його розумі змусило його серце битися з релігійним запалом. Тут було місце, збережене традицією для нащадків, місце, де впродовж століть зберігалася пам'ять про Павла чи Аполлонія. Симон провів до парадного входу. Він хотів дати своїм туристам або «паломникам Риму», як він почав їх називати, історичну перспективу цього місця, яка приваблювала багатьох відвідувачів:

«Католицька та християнська традиція стверджує, що святий Павло постраждав від мучеництва, обезглавивши в першому столітті, швидше за все, під час свого другого ув'язнення в останні роки правління Нерона в 67 році нашої ери. За словами отців Церкви, його тіло було поховано на цвинтарі вздовж Дороги в Остію, саме тут, на цих місцях. Над могилою була споруджена святиня, а пізніше, у 324 році, імператор

Костянтин освятив церкву над місцем поховання і поклав тіло апостола в бронзовий саркофаг, покритий мармуровою плитою». Симон зробив паузу у своїй екстемпоральній промові, шукаючи у своєму енциклопедичному розумі ще кілька цікавих фактів.

«Згідно з моїми підрахунками, — перервав Аполлос, який прагнув представити іншу точку зору, — традиційна історія про святого Павла ув'язнює його двічі: один раз у 62 році нашої ери під час його першої подорожі до Риму, а потім у 67 році нашої ери під час свого другого візиту. Згідно з деякими джерелами, включаючи біблійну алюзію, Павло відвідав Іспанію та Північну Африку між двома своїми візитами. Ну, без сумніву, це саме те, що зробив Аполлоній після того, як залишив околиці Риму, коли Нерон вигнав стоїків та інших філософів з Риму. Біблійний запис, який припускає, що Павло був лише під домашнім арештом, перебуваючи в Римі, подібний до того, що Аполлоній перебував під пильним оком шпигунів Нерона, коли він жив у храмах Риму. Друге ув'язнення Павла, яке фіксується лише сумнівними джерелами другого та третього століть, не підтверджується історичними записами, що припускає, що ця історія була глянцем або прикриттям справжньої історії ув'язнення Аполлонія Тианського під час правління імператора Доміціана в 91 році нашої ери. І що може бути кращим, щоб покінчити з впливом Аполлонія, як символічним відсіченням голови язичницькому філософу (так його називали), якого засудила пізніша Римо-католицька церква».

— Панове, — сказала Софія, вимагаючи від неї частки уваги, — ви обидва добре розповіли про дві традиції, які становлять основу нашої теперішньої уваги. Але я думаю, що ви обидва упускаєте сенс». Софія вже побачила статую Апостола в кінці подвір'я, яким вони йшли. Статуя стояла на постаменті перед вражаючими барвистими золотими мозаїками фасаду патріаршої базиліки. «Як би ви не називали його, чи якою б традицією ви не приписували цю людину, ось мудрий чоловік, який ходив по землі і підкорив серця безлічі послідовників з усіх верств суспільства».

Аполлос побачив той самий аспект істини, який висловила Софія, коли він наближався до драматичної статуї фігури розміром з бог, що тримала меч у правій руці з рукояткою над серцем, а лезо було піднесено над лівим плечем. Велетень із капюшоном стояв у своєму довгому складеному халаті й сандаліях у споглядальній позі, з

опущеними до землі очима, дивлячись на людську природу, що проходить повз. У лівій руці він тримав закриту книгу вздовж тіла, корешок книги впирався в його міцні пальці.

«PRAEDICATOR VERITATIS DOCTORI GENTIUM», — читав Симон латиною.

«Проповіднику правди, вчителю народів», — переклала Софія, дивлячись на напис, що описує мудреця. «Будь, це те, що я маю на увазі, віддаючи честь і пошану Істині по-грецьки, залишаючи назву й антропоморфізуючи абстрактне поняття».

— Я знаю, що ти хочеш сказати, — сказав Аполлос, піднявши очі на об'єкт обожнювання. «Але ця статуя дуже схожа на статую, яку я бачив у Сполучених Штатах, і маестро Сальваторе Д'Аура сказав, що це точно був Аполлоній. Святого Павла з Біблії він прирівняв до філософа і мудреця першого століття Аполлонія Тианського. За винятком цієї статуї не було капюшона і меч мудрості був повернутий донизу, а не вгору.

«Дозвольте мені показати вам головний вівтар, який стоїть над гробницею св. Павла», — оголосив Симон, намагаючись відманити Аполлоса та Софію від статуї.

Аполлос подивився на тимпан фасаду базиліки, де в блискучих мозаїках із золотого скла зображені символи християнської віри: Христос сидить на центральному троні та апостоли Петро і Павло по обидва боки.

Софія дивилася вперед на бронзові двері, на яких були зображені сцени з життя двох апостолів.

Симона було зосереджено на місці поховання під головним вівтарем.

«Його тут немає», — сказав Аполлос, зазирнувши всередину головного вівтаря, за решіткою якого постійно горіло червоне світло, щоб позначити місце спокою Павла. Аполлос ледь не хотів додати: «Він воскрес», але вважав, що це було б недоречно в релігійній обстановці. «Вважалося, що Аполлоній помер у віці 100 років, можливо, в Ефесі або, можливо, в Індії. Але не тут».

Софія заплющила очі й спробувала поміркувати про духовну присутність майстра, який навчав мудрості середземноморському світу протягом першого століття. У її свідомості вона побачила образ Аполлонія – той самий образ із мечем без піж, тримаючи його над серцем, ніби означаючи, що битва життя протікає через центр серця, де добро і зло боролися за розум людини – і зображення підтвердило голосом, що пролунав через її внутрішнє вухо, те, що сказав Аполлос: «Мене тут немає. Я в Індії».

«Він в Індії», — сказала Софія, коли вийшла зі свого напівтрансу.

— Ви маєте на увазі його мертве тіло? — запитав Симон, який раптом зацікавився тим, що сказала Софія.

«Ні, не його мертве тіло», — відповіла Софія. «Живий Аполлоній. Майстер мудрості богів знаходиться в Індії».

«Це саме те, що мені сказав маестро Д'Аура», — додав Аполлос. «Він сказав мені, що живе в ефірному тілі в Гімалаях».

Розум Симона вже працював над іншою схемою: як дістатися до Аполлонія. «О, до речі, — згадав Симон. «Там є каплиця реліквій, де є набір ланцюгів, які, як кажуть, є тюремними ланцюгами, якими користувалися на святому Павлі. Ти хочеш їх побачити?»

— Ми могли б і так, — відповів Аполлос. «Хоч це насправді неважливо. Аполлоній не був би обмежений жодними ланцюгами тіла чи будь-якої матеріальної речовини. Він продемонстрував, що ніякі ланцюги не можуть утримати його, коли показав своєму найближчому учневі й біографу Дамісу незакріплені ланцюги у в'язниці, яку поклав йому імператор Доміціан. Він міг їх знімати чи одягати за бажанням».

«Ці тюремні ланцюги міг носити будь-хто або кожен у цій в'язниці», — сказала Софія, дивлячись на ймовірні реліквії в каплиці.

«Ми всі були скуті ланцюгами матерії в той чи інший час», — філософствував Аполлос, якого не надто вразили потемнілі залізні ланцюги.

«Я пропоную нам звільнитися з цього місця і шукати інші цікаві місця», — запропонував Симон. У своїй думці він думав про інші місця, крім Риму. Він досі не знав, що робити з Аполлосом і Софією; вони були потрібні йому, щоб дістатися до Аполлонія, тому він не міг їх позбутися. Він змушений був постійно переконувати їх, що віддасть рукопис і відпустить, якщо вони нададуть йому інформацію, яка йому потрібна. Вони вже виконали, отримавши маленьку книжечку в Дельфійському оракулі. Тепер йому потрібна була абсолютна правда – що Аполлоній все ще живе десь на землі. Уява Симона злетіла від можливостей того, що він міг би зробити з такою людиною.

"Що ти пропонуєш?" — запитав Аполлос, який прагнув залишити тюремні кайдани. Він почав виходити з каплиці мощей.

— Я знаю що, — схвильовано сказала Софія. «Ми можемо відвідати мальовничі площі міста. Можливо, з єгипетським обеліском».

«Я знаю лише одну, яку хочу тобі показати», — із ентузіазмом відповів Симон. «Фламінійський обеліск з Геліополя, міста сонця. Він стоїть на площі Пьяцца дель Пополо».

«Площа народу», — сказав Аполлос, який впізнав це слово від латинського «популярний».

Пьяцца була розташована в північній частині міста, а три великі проспекти сходилися до площі у формі трикутника.

Очі Аполлоса відразу ж привернули до обеліска з червоного граніту, який виходив із центру двох півциклів, що утворюють площу. Червоний обеліск піднявся на блакитному небі, ніби з'єднався з сонячною сферою в небі.

«У Римі тринадцять обелісків», — сказав Симон своїм голосом екскурсовода. «Один стоїть на західній стороні річки Тибр, на площі Святого Петра; інші дванадцять стоять на східній стороні Тибру, перед різними базиліками або в центрі площ як центральні точки міста».

«Символіка цього розташування, здається, вказує на дванадцять знаків зодіаку, що обертаються навколо центрального сонця», — зауважила Софія.

«Або Христос і дванадцять апостолів», — додав Симон. «З якого боку ви не подивіться, їхнє теперішнє місце розташування було визначено Папою Сикстом V у другій половині 16 століття. Він підняв палкий ентузіазм, щоб воскресити єгипетські обеліски з їхнього зруйнованого стану».

Аполлос перевів свою увагу від того, що говорив Симон, на обеліск, який стояв на високому постаменті. Йому хотілося простягнути руку, торкнутися обеліска і відчувти його силу. Піднявши свій погляд вгору на пірамідіон, що вінчав обеліск, він постулював: «Рим перетворили на величний храм Ра, бога сонця, з тринадцятьма обелісками, що освітлюють місто променями стародавніх єгипетських таємниць».

Софія відчула прагнення Аполлоса до контакту з енергією обеліска, підняла руки в єгипетський спосіб віддати шану Ра і промовила: «О Світлоносе, Батько всього, нехай твої промені продовжують дарувати життя всіх ваших дітей. Нехай наші душі з'єднаються з твоїм світлом, і нехай твоє світло випромінює в наших серцях і розумах, відкриваючи твоє справжнє Я».

Аполлос підняв руки з витягнутими долонями до джерела енергії, імітуючи позу жриці Ісиди Софії, і він відчув, як енергія тече з пірамідальної вершини високого обеліска в його долоні, передаючи вібрації з стародавньої землі. Коли він заплющив свої фізичні очі, в центрі його розуму утворився образ єгипетського божества. Божество носило корону навколо свого чола з уреаусом або змієм мудрості, що виступала з положення прямо в центрі чола. У руках він тримав кадуцей, утворений золотим і срібним змієм, які сяяли, як сонце й місяць. Здавалося, що дві змії перетворилися на два ключі, які божество тримало в одній руці. В іншій руці він тримав зелену табличку, схожу на Книгу Петроми, кам'яну книгу, яку використовували під час церемонії посвячення. У грандіозній постаті Аполлос зразу впізнав великого тлумача таємниць – безсмертного Гермеса, уособлення вселенської мудрості. Очі Гермеса дивилися в глибину душі Аполлоса і передали повідомлення: «Я зустріву вас в Олександрії».

- - - - - X X X X X X X - - - - -

«Джошуа, сонце зійшло», — сказав Юсуф, дивлячись на світло, що струмує крізь східне вікно їхньої кімнати в гуртожитку.

Жодної реакції з боку ліжка Джошуа не було. Джошуа не було в своєму ліжку. Коли Юсуф визирнув у вікно, він побачив свого нового друга, який стояв із простягнутими руками до сонця, що сходить. Юсуф поспіхом одягнув штани й вийшов на вулицю, щоб приєднатися до Джошуа, щоб привітати світанок нового дня.

«Що ти робиш так рано?» — запитав Юсуф, стоячи поруч із Джошуа й заплющеними очима дивлячись на нього обличчям до сонця.

Джошуа відкрив очі й повернув голову праворуч, щоб подивитися на свого супутника. «Сьогодні вранці на світанку мені приснився сон», — пояснив Джошуа. «Я сидів біля входу в Сфінкс, а мій ангел Біна стояла переді мною і розповідала мені історію мого народу. Слухаючи її мелодійний голос, я зміг уявити живописні сцени землі з річкою, що протікає через неї. Я бачив, як живу на тій землі довгий час, а потім з'явився визволитель, щоб вивести мій народ із цієї землі неволі на кращу землю. Біна допомігла мені зрозуміти, що я буду слугою визволителя і зрештою піду його стопами. Не знаю, як їй це вдалося, але вона змогла провести мене крізь пустелю багатьох випробувань і зруйнувати численні обмеження на шляху до Землі Обітованої. І ось, коли я збирався ступити в течучу річку, щоб перейти на нову землю, я побачив обличчя Сфінкса, перетворене на обличчя Біни, і на якусь частку секунди подумав, що я спостерігаю історію через очі безсмертного Сфінкса. Тоді я встав з ліжка й вийшов на вулицю, щоб подивитися на схід сонця, як Сфінкс щоранку».

«Це неймовірно», — зауважив Юсуф. «Це звучить як історія Виходу, визволення з неволі».

«Це саме те, що я думав, коли розмірковував про значення бачення, коли я стояв тут, шукаючи просвітлення від джерела всього світла», — сказав Джошуа, повертаючи обличчя до сонячних променів.

«Не кажи мені, що ти думаєш, що задумав ще один дежавю чи досвід минулого життя?» — запитав Юсуф із скептичним виразом обличчя.

«Пам'ятаєте, коли ми обговорювали схожість історій біблійних Джозефа та Ісуса Навина, особливо містичний вік, коли, як кажуть, обидва померли?» — запитав Джошуа.

«Так, я пам'ятаю сто десять років», — відповів Юсуф, дивуючись, що його друг намагається довести.

«Дві фігури стоять як два стовпи будівлі, на якій будується історія подорожі людини крізь життя», — сказав Джошуа. «Подорож Йосипа вниз до єгипетської землі означає сходження душі в життя тіла, фізичне і матеріальне існування; Подорож Ісуса Навина з єгипетської землі і назад до землі обітованої означає сходження душі назад до місця її походження. Ось про що я медитував, коли ти приєднався до мене тут під ранковим сонцем».

«Можливо, у ваших міркуваннях є якийсь зміст», — зауважив Юсуф, застосовуючи свої знання до процесу мислення. «Ісус Навин народився в коліні Єфрема, який був одним із двох синів Йосипа. Коли Ісус Навин нарешті завоював землю Ханаан, як називали святу землю в ті давні часи, він зібрав дванадцять колін у Сихемі для своєї останньої промови та завіту з синами Ізраїлю. Він говорив про допотопних батьків, які жили по той бік потопу в давні часи, і встановив великий камінь під деревом як свідок завіту, який люди уклали зі своїм Богом. Потім він помер у віці ста десяти років. І книга Ісуса Навина закінчується кістками Йосипа, які були вивезені з Єгипту, нарешті поховані в Сихемі».

«Отже вони об'єдналися в землі, з якої почалася подорож», — сказав Джошуа. «Короче кажучи, вони пройшли повне коло».

«Це влучна метафора», — підтвердив Юсуф, глянувши на круглу кулю світла, яка неухильно піднімалася в небо.

«Мене також осяяло, що в мені було сильне магнітне тяжіння до великого каменю, що стоїть біля Великої піраміди», — оголосив Джошуа, якого знову привернуло бачення Сфінкса.

— Ти думаєш піти до пірамід Гізи? — запитав Юсуф, який вловлював вібрації свого друга.

«Я хотів би, якщо це не завдасть вам незручностей», — зауважив Джошуа. «Нам не потрібно сьогодні повертатися до Ізраїлю, чи не так?»

— Не зовсім так, — відповів Юсуф з новим відчуттям пригод у голові. «Я можу організувати продовження нашого перебування в хостелі ще на один день.»

«Ти зможеш зробити це кілька днів?» — запитав Джошуа. «У мене є відчуття, що мені може знадобитися провести кілька днів у піраміді, щоб здійснити те, до чого, на мою думку, веде мене мій путівник».

Юсуф подивився в очі Джошуа і помітив в глибині душі Джошуа іскру чогось надзвичайного, що мерехтить, як блискуча зірка. «У вас є дух чогось доброго, — зазначив Юсуф, чий проникливий погляд посміхнувся в очі Джошуа, — і я готовий стати на ваш бік, коли ви вирушаєте в це нове паломництво свого внутрішнього буття».

«Ти справжній друг», — сказав Джошуа, який дружньо схопив ліву руку Юсуфа.

До середини ранку двоє приїжджих виходили з єгипетського таксі й купували квитки на вхід до комплексу пірамід Гізи. Джошуа прямував прямо до Великого Сфінкса, чиє вапнякове тіло напівлюди-напівтварини розповідало про давні віки. Він хотів наблизитися до львової форми й сісти між її лапами, як він уявляв у своєму світанковому видінні, але влада встановила заборонний огорожа, щоб зберегти колосальну королівську скульптуру від руйнування дослідників і туристів. Тож Джошуа просто стояв біля огорожі й стояв перед величною істотою заввишки шістдесят шість футів.

«Чи знаєте ви, що арабська назва цієї істоти Абу аль-Хол або Батько терору?» — запитав Юсуф, який стояв біля Джошуа й дивився в кам'яні очі Володаря Обріїв пустелі.

«Чому вони це назвали?» — допитливо запитав Джошуа. «Чи може це мати якесь відношення до таємниць, які приховані під ним?»

«Можливо, це пов'язано з арабським прислів'ям: людина боїться часу, а час боїться пірамід», — відповів Юсуф. «Великий Сфінкс і Велика піраміда витримали випробування часом і є безсмертними».

«Говорячи про час, — наказував Джошуа, — стародавня мудрість стверджує, що Великий рік Платона закріплений у дизайні та орієнтації Великого Сфінкса та Великої піраміди. Людина, або знак Водолія, є головою Сфінкса, а Лев, або знак Лева, є тілом Сфінкса. На планеті Земля знову настає епоха Водолія, коли сонце входить у знак Людини під час весняного рівнодення».

«Це зробило б осіннє рівнодення у знак Лева», — з ентузіазмом додав Юсуф, коли платонівський рік сформував у його свідомості хрест. «І літнє сонцестояння у Бика Тельця, і зимове сонцестояння у Скорпіона, стародавнього Орла».

«Точно!» — вигукнув Джошуа. «Чотири пори року великого року зараз відображають архетипні священні чотири живі істоти колеса Єзекіїля та Апокаліпсису. Отже, ми маємо нерухомий хрест у колі, що обертається в просторі та часі, причому великий рік охоплює цикл приблизно 25,800 років або 25,920 років, залежно від того, на який авторитет ви покладаєтесь».

«Зробити це приблизно 2,160 років для кожного віку», — підрахував Юсуф. «Але як Велика піраміда вписується в це рівняння чи схему?»

«Ну, кожна сторона орієнтована за сторонами світу компаса, а вхід з північної сторони», — пояснив Джошуа. «А низхідний пасаж вказував на найбільш точно вирівняну полярну зірку, Альфа Драконіс, понад чотири тисячі років тому, коли, як стверджують деякі експерти, була побудована Велика піраміда. Однак я вважаю, що він міг бути побудований аж за три повні оберти великого колеса навколо центрального духовного сонця».

Джошуа вдивився в обличчя Великого Сфінкса, і його очі зосередилися на змієподібному урей (символ королівства) на лобі людиноподібної фігури. Джошуа водночас відчув пульсацію в тій самій ділянці чола, ніби вказуючи на те, що його третє око або шишковидна залоза вібрує в гармонії з думками, що передаються через уреус або сяючим третім оком богоподібного безсмертного Сфінкса. Коли він стояв, мовчки дивлячись на мовчазного сторожа мудрості віків, йому здалося, що він почув голос, який говорить: «Подивися всередину свого Я, щоб знайти те, що приховано під Сфінксом». Джошуа заплющив очі й розумовим оком побачив загадкове обличчя Гермеса, єгипетського бога мудрості,

накладене на обличчя Сфінкса, а в руках він тримав велику книгу, яка випромінювала тонке зелене світло; коли Джошуа зазирнув у книгу, він побачив, що в ній містяться креслення для будівництва Великого Сфінкса та Великої піраміди.

«Тільки Гермес, безсмертний бог мудрості, міг побудувати це головне чудо стародавнього світу», — оголосив Джошуа, відкривши очі й показавши на Великого Сфінкса, який більше не був для нього загадкою. Він також уперше усвідомив тонкий гермафродитний аспект в обличчі безсмертної істоти, ніби розкриваючи андрогінну природу людини, чоловіка та жінки.

Решту дня Джошуа та Юсуф ходили по комплексу пірамід, досліджуючи руїни старовини та згадуючи про часи давнини. Однак Джошуа не міг викинути з голови образ Гермеса; ніби очі Сфінкса глибоко проникли в його душу і тепер стали частиною його природи. Коли він заплющив очі, йому здалося, що він бачить око Гора або Ра, бога сонця, що сяє на нього з правого ока, і Тота, бога місяця, що відбиває бога сонця через ліве око. Він кілька разів повертався до допотопного пам'ятника, пройшовши довжиною 240 футів і спостерігаючи за сімома геологічними шарами вапнякової породи, з яких було побудовано тіло великого символу великого хреста на небі.

Опівдні, коли сонячний диск був у зеніті, Джошуа і Юсуф відпочили від швидкої діяльності в комплексі пірамід. Вони сиділи біля південної основи Великої піраміди і заповнювали свої тілесні потреби: Юсуф їв бутерброд, який він приготував для себе, а Джошуа пив ємність з водою розміром з кварту, яку він носив із собою. Джошуа присвятив себе триденному посту, щоб привернути увагу до тонких сил, що діють у священному центрі географічної суші світу. Він також хотів підготуватися до досвіду в самому серці Великої піраміди. Юсуф сказав йому, що він може купити додатковий квиток, щоб увійти всередину піраміди, і Джошуа вирішив, що він увійде до царської кімнати на третій день.

Джошуа заплющив очі, сидячи, схрестивши ноги, на теплому піску пустелі, впершись спиною в гранітну брили біля основи піраміди. Сонячний диск Ра стояв прямо над вершиною піраміди, сяючи своїм світлом на маківку відкритої голови Джошуа. Обличчя Гермеса все ще залишалося відбитком на екрані свідомості Джошуа. Джошуа відчув, як

рідкий приплив енергії піднявся від основи його хребта до основи черепа, а потім він відчув лагідний голос, схожий на повільний потік в області довгастого мозку: «Не бійся, будь сильний і сміливий». Коли ці слова лунали в камері його розуму, він побачив, як невелике мерехтливе астральне полум'я запалило вогонь у підземній камері біля основи його хребта. Усередині камери, схожої на печеру, постійне світло випромінювало потік зображень на стіні: Джошуа побачив старшого чоловіка, одягненого як воїн, який сидів біля основи акації, вказуючи двом чоловікам оглянути землю і доповісти йому. Він спостерігав, як вони перетнули річку і ввійшли в місто, де розпусниця дала їм притулок. Добра жінка розповіла їм, що Бог неба і землі віддав землю в їхні руки. Міський король хотів побачити начебто розвідників, але мудра жінка сховала їх на даху свого будинку, який був розташований на міській стіні. Мужня жінка, яка стверджувала, що є дочкою ізраїльтянина, втомилася відмовляти царя від боротьби проти воїна Ісуса Навина та його Бога, але цар не послухався її поради. Джошуа спостерігав, як темноволоса жінка допомогла двом чоловікам втекти з вікна її будинку, спустивши їм шнур. У цей момент Джошуа помітив щось знайоме в темноокій жінці – вона була схожа на Біну.

«Отже, ти нарешті впізнав мене», — тихо воркувала голубиний голос ангельської Біни. «Мені було цікаво, скільки часу вам знадобиться, щоб усвідомити жіночу природу вогню кундаліні, який символізує історія про блудницю Рахав та червону нитку, яку вона простягає з вікна своєї душі. Хіба ви не думали про два потоки енергії, позитивний і негативний, що піднімаються вздовж скелетних стін, коли ви побачили, як двоє чоловіків піднімаються на дах будинку? Чи не замислювалися ви про особистість, правителя міста, яке є вашим психічним его, яке контролює землю вашого тіла? Ви не відчували поколювання в спинному мозку, коли двом чоловікам випустили мозок?»

Джошуа розплющив очі й зрозумів, що картини, які він розглядав у камері, схожій на печеру, були реальними процесами, що відбувалися на його власній землі, у свідомості його внутрішнього світу. Він також зрозумів, що для завоювання величезної території своєї внутрішньої свідомості йому знадобиться допомога і розуміння його особистого ангела Біна.

«Я думав, ти спиш», — сказав Юсуф, який повернувся з екскурсії до сусіднього музею сонячних човнів.

«Я просто здійснив невелику подорож у своїй душі, — сказав Джошуа з широкою посмішкою на обличчі.

«Ти хочеш пройтися навколо Великої піраміди, трохи розім'яти ноги?» — запропонував Юсуф. «Ми ще цього не зробили».

«Це звучить як чудова ідея», — з ентузіазмом прийняв Джошуа. «Я можу використовувати вправу. До речі, а як далеко?»

«Згідно з екскурсоводом, з яким я спілкувався, основа кожної сторони має 756 футів у довжину, а периметр становить 3024 фути», — відповів Юсуф. «А висота піраміди становить 453 фути».

«Це приблизно кілометр або трохи більше півмилі навколо», — оцінив Джошуа, роблячи крок за годинниковою стрілкою.

«Дай або візьми пару сотень футів», — додав Юсуф, не відстаючи від Джошуа.

«Юсуфе, чи вважаєш ти, що Єгипет був такою ж святою землею для єгиптян, як Ізраїль зараз є святою землею для єврейського народу?» — запитав Джошуа, коли вони повільно йшли в напрямку західної основи піраміди.

«Так, я думаю, що Єгипет був і залишається святою землею, так само, як біблійний Ханаан чи Палестина були і залишаються святою землею», — відповів Юсуф. «Пам'ятайте, що Мойсей, великий визволитель, був освічений усій мудрості єгиптян, і він передав цю мудрість Ісусу Навину, який приніс її в Обітовану землю. Через обидві святі землі протікає священна річка, і обидві були розділені на дві великі частини: Верхній і Нижній Єгипет, а також Північне і Південне царства».

«Як щодо історій, де Єгипет — це метафора країни темряви, а земля ізраїльтян — метафора країни світла?» — спитав Джошуа.

«Я думаю, що іноді таке порівняння стосується рабства на відміну від свободи, або невігластва на відміну від мудрості», — зауважив Юсуф. «Можливо, темрява навіть може символізувати таємничу та таємничу мудрість, яка прихована в пам'ятниках».

«Чи думаєте ви, що будівники пам'ятників і автори оповідань могли будувати та писати споруди, що представляють подорож людського духу крізь життя?» — запитав Джошуа. «І що земля буде символізувати фізичне тіло, і що звільнення від рабства тіла є прихованою причиною великих творів, включаючи цю Велику піраміду?»

«Я не впевнений, що ви маєте на увазі під звільненням від рабства тіла», — зізнався Юсуф.

«Я думаю, що, по-перше, ти зрозумієш, що справжній ти – це не тіло – це лише одяг, який ти носиш, чи транспортний засіб, яким ти керуєш, чи будинок, у якому ти живеш – і, по-друге, справжній ти». це безсмертна душа, — пояснив Джошуа якнайкраще.

«Я віддаю перевагу метафорі партнерства, яку мають фізичне тіло і духовна душа, — сказав Юсуф, — або, ще краще, метафору танцю, де тіло і душа танцюють разом на життєвій дорозі».

«І все ж ви повинні сказати, що тіло смертне і минає, а душа безсмертна і залишається від віку до віку», — міркував Джошуа.

На той час, коли двоє приїжджих завалили цю тему на землю, вони зробили один повний обхід Великої піраміди. Вони відпочивали біля південної основи піраміди, перш ніж назвати її день, а потім повернулися до свого тимчасового місця проживання.

Наступного дня Джошуа і Юсуф повернулися до комплексу пірамід, і Джошуа миттєво було виявлено, що він споглядає обличчя божественного Сфінкса, який був свідком мінливості багатьох віків. Епоха, яку Сфінкс відкрив Ісусу Навину (за круговою схемою прецесії рівнодення через велике колесо Зодіаку), був перехід від епохи Тельця і повалення золотого тельця, яке здійснив Мойсей, до інавгурація епохи Овна, жертвовного ягня чи барана. Очима безсмертного Сфінкса Джошуа спостерігав, як розгортається нова епоха, коли нова енергія та космічні сили вилилися через життєву силу (кров), що випливала з Небесного Агнца під час святкового дня Весняного рівнодення. Він бачив, як його тезка, воїн Ісус Навин, новий визволитель для нової доби, орудував мечем самоволодіння над усіма центрами (містами) Обіцяної землі свого тіла, розуму та душі. У тиші свого серця Ісус Навин знову

почув голос Сфінкса (в особі Гермеса), який говорив: «Осія, син Навин, бог первісних вод, з яких вийшов світ, у тобі дух мудрості. Відтепер ти будеш називатися Єгошуа, божественно призначений визволитель віку, через якого Господь спасає всіх своїх дітей». Джошуа відчув, як невидимі руки торкаються маківки його руки та центру третього ока в його лобі.

Джошуа не міг говорити решту дня. Він просто сидів, схрестивши ноги, біля західної основи піраміди і розмірковував про величезне завдання, яке, на його думку, йому потрібно було виконати. Джошуа відчув, як два потоки сліз текли по його обличчю, коли він думав про всі битви, які йому ще потрібно було вести до перемоги.

Опівдні, коли промені Ра сяяли прямо на Джошуа, і коли Джошуа продовжував сидіти, схрестивши ноги, спиною до гранітної брили, потік світла спустився через його випрямлений хребет і запалив полум'я в його крижовій області. Він відчув, як потік спинномозкової рідини, як річка, що стікає вниз, спускається одночасно з потоком світла. Світлова енергія і текучі води, здавалося, переповнюють береги спинномозкового каналу і поширюються по всій нервовій системі тіла Джошуа, наповнюючи його сильним потоком творчої енергії. Він бачив, як нерухомо стоїть у потоці свідомості, що текла в його хребті. Він уявляв себе причинним тілом, ковчегом, у якому перебували всі насіння його минулого та майбутнього життя; він бачив причинне тіло як Господа свого фізичного, емоційного та ментального тіл. Усі сили всередині його істоти, здавалося, зупинилися, коли він увійшов у потік і усвідомив живу всюдисущість, що поширюється зовні на всі боки. Джошуа був настільки захоплений тим, що він бачив, що навіть не помітив, що його дихання та биття серця також на мить припинилися. Коли він усвідомив найвищу тишу на своїй землі, фізичне тіло, він знову глибоко вдихнув. При цьому він відчув, як потік світлової енергії піднімається з крижової області через п'ять поперекових і дванадцять грудних хребців і повз сім шийних хребців до місця черепа. Він змінив потік світло-енергії-творчої-води у своєму тілі.

"Ти зробив це!" він почув у своєму серці милий голос Біни. «Ти змусив води своєї спинномозкової річки зупинитися, а потім потекти назад. Ви перейшли з нижчого тіла фізичного усвідомлення в Обіцяну Землю вищого розуму, вищого «Я».

Коли Біна вимовляв ці слова, розумові здібності Джошуа, здавалося, осяяла солодка молочно-біла світло-субстанція. Перед його внутрішнім розумом розгорнулася величезна панорама. «Подивіться на своє вище Я як переможця нижчої тваринної природи!» сповістила його ангел Біна.

Миттєво він побачив, як вісімдесят дворічний воїн піднявся рано вранці і переніс усі свої сили з Шіттіма, місця дерева життя, до річки Йордан. Після трьох днів підготовки священницький (причинне тіло) аспект воїна ступив у священну річку (хребет) з ковчегом (душею). Річка Йордан (тече вниз) піднялася хвилею енергетичного руху, змусивши її текти вгору до міста Адама (місце черепа). Усі енергійні клітинні частинки посвяченого-воїна пройшли через річку (хребет) на суху землю (через фізичне тіло). Коли кожен аспект (кожна думка, почуття, бажання і одиниця творчого життя) душі-воїна постраждав від проходження через Йордан (хребет, енергія життєвої сили), на річці та на місце проживання в Гілгалі (коло) був встановлено пам'ятник із дванадцяти каменів.

«Ти розумієш, що бачиш?» — запитала Біна.

«Це схоже на графічне зображення того, що я відчув у своєму хребті», — відповів Джошуа. «Той, хто написав алегоричну історію, напевно пережив те ж, що й я».

— Абсолютно правильно, — підтвердила Біна заспокійливим тоном.

«Але що означають дванадцять каменів у Йордані та на місце проживання?» — спитав Джошуа.

«Дванадцять каменів або хребців закріплені в хребті як спинна або грудна область, до якої прикріплено дванадцять пар ребер», — пояснила Біна. «Ребра утворюють коло навколо центральної частини людини, а саме грудної порожнини, всередині якої перебуває душа в оселі, відомому як серце. Тепер, якщо ви подивитеся на космічну картину, то дванадцять каменів уособлюють дванадцять знаків зодіаку, в центрі яких перебуває духовне центральне сонце, або душа нашого Всесвіту».

«Головний рушій», — розмірковував Джошуа.

«Я маю вам показати ще одну річ», — сказала Біна. Вона поклала руку йому на стегно, і миттєво в його приватному члені піднялося бажання. Вогонь у крижовому відділі хребта миттєво спалахнув і схвилював його емоційне та психічне тіло. У його свідомості спалахнув образ йоні та лінгаму, і Джошуа зробив свідомий вибір і відірвався від бажання, яке текло до його генеративного органу. «Це добре», — сказала Біна. «Тепер ви здатні сублімувати своє особисте бажання та трансмутовати творчу енергію для вищої мети». Панорамна сцена воїна-посвяченого повернулася в поле зору Джошуа, і він побачив, як завойовник проголошує день обрізання, день посвячення найвищої сили людини – продовження роду – божественній меті: повного оволодіння землею. . Як тільки обрізання або сублімація фізичних сил у тілі та розумі посвяченого-воїна було завершено, він міг скуштувати священну трапезу з молока та меду, що текла у творчій землі його вищого розуму.

У цей момент його ангел Біна показала сприйнятливому розуму Джошуа ангельську істоту з палаючим мечем у руці. Джошуа відчував, ніби сяючий двосічний меч був потрібною силою енергії в його хребті, з двома краями, що посиляють позитивний і негативний, теплий і прохолодний струми крізь тіло, а центральна частина леза піднімається крізь тіло, центральний спинномозковий канал до головного мозку. Ангельська істота промовила до розуму Джошуа нечутним голосом: «Ти проявив самовладання. Тепер ви можете орудувати мечем творчої енергії, який знаходиться у вашому хребті». Ангельська істота передало меч Джошуа, який взяв меч у свою руку. Роблячи це, він думав, що меч — це кадуцей, а ангельська істота — Гермес. «І, ради Бога, знімай черевики, бо земля, на якій ти, свята!» — промовив голос, а потім зник.

Джошуа негайно встав і зняв черевики.

"Що ви робите?" — запитав Юсуф, який сидів неподалік і читав книжку про піраміди.

— Ти маєш рацію, Юсуфе, — ласкаво сказав Джошуа. «Ця земля свята. Ходіть, погуляйте зі мною навколо піраміди, і я розповім вам все, що бачив і чув».

На третій день Джошуа і Юсуф прибули до комплексу пірамід рано, щоб вони були впевнені в тому, що вони отримають квитки на вход у велику піраміду. Отримавши квитки, вони чекали на північній стороні, коли

відкриється вхід у піраміду. Початковий або оригінальний вхід, який був обрамлений кутовими каменями, стояв на висоті 55 футів над рівнем землі, тоді як короткий вхід, потужний нав'язливий отвір, наказаний халіфом Ель-Мамуном у 9 столітті, був розташований нижче початкового входу.

Коли для туристів відкрили допоміжний вхід, Джошуа і Юсуф увійшли через грубо вирізаний отвір і спустилися з групою туристів до підземної кімнати, де Джошуа побачив і відчув, як задушлива яма щільної матерії огортає його душу. Його думка була спрямована на головну кімнату, де він очікував плідного вирішення свого триденного посту. Він пройшов через вузькі проходи, піднявся по крутих вузьких сходах проходу, що піднімається, і через довгий тунель, щоб коротко зупинитися біля Палати Цариці, де Джошуа думав про Ісиду, єгипетську Царицю Неба і Матір Природи. Продовжуючи Велику галерею до місця призначення, Джошуа відчував, ніби він лізе крізь задушливу темряву, і він задихався. Нарешті, досягнувши верхньої платформи галереї і пройшовши через короткий прохід до Царської палати, Джошуа нарешті зміг подихати свіжим повітрям, що надходить у велику високу прямокутну кімнату з повітряних шахт, що ведуть на поверхню піраміди та від системи вентиляції.

Перше, що помітив Джошуа, коли він увійшов до кімнати довжиною 34 фути, шириною 17 футів і висотою 19 футів, був саркофаг без кришки. Коли він йшов до західного кінця камери до прямокутного саркофага, він помітив, що стіни були зроблені з того самого червоного граніту, що й червоний обеліск стародавнього Геліополя. Коли він доторкнувся до розбитого південно-східного краю саркофагу товщиною в шість з половиною дюймів, він зрозумів, що він також був зроблений з трояндового граніту з високою енергією. Він зазирнув у глибину порожньої, схожої на гробницю, скарбничку й побачив, що без особливих труднощів поміститься всередину.

— Ти думаєш відтворити обряд смерті та відродження в цій кам'яній труні? — запитав Юсуф, чию тиху присутність забув споглядальний Джошуа. Юсуф читав про ініціації, які драматично відбувалися в царській палаті, у книзі, яку він носив із собою. «У книзі, яку я читаю, сказано, що посвячений буде символічно похований у цій великій скарбниці, яка, як дивно, має розміри 90 дюймів у довжину, 38,79 дюймів у ширину та 41,25 дюймів у глибину, що дорівнює об'єму біблійно

загадкового числа 144 000. Або, якщо бути точним, там написано $90 \times 38,78509448 \times 41,25296125 = 144\ 000$ ».

«Так, я думаю зробити саме це», — зізнався Джошуа. «Я ніби передбачав цей момент протягом багатьох життів, і він нарешті настав».

«Зачекайте, поки туристи підуть, а тоді я стоятиму на сторожі, поки ви будете виконувати стародавній обряд», — попередив Юсуф, який починав розуміти важливість цього моменту для Джошуа.

Як тільки останній турист вийшов з камери, Джошуа зняв черевики і заліз у кам'яну труну, яка була орієнтована з півночі на південь. Він поклав голову на північний кінець твердої поверхні, зробив кілька глибоких вдихів і повністю розслабив тіло. Він счепив пальці в області сонячного сплетіння свого живота. За кілька хвилин він був повністю нерухомий і пристосувався до темного закритого простору.

Перше зображення, яке він візуалізував, було посвяченим воїном Єгошуа, чий високий семифутовий каркас був витягнутий, щоб майже повністю заповнити той самий саркофаг, в якому зараз був частково похований Джошуа. Друге зображення супроводжувалося тихим, тихим голосом: «Встань, Єгошуа, і ось твоє семикратне тіло». Він відчув, як його пташине душевне тіло виходить із фізичного тіла, яке лежало у спокою, і побачив свічник із сімома гілками, розкиданими по всьому стовбуру хребта, із сімома золотими чашами чи вихорами, що крутилися, як квіти лотоса, які були готові розкритися, вгору, як мигдаль, що виходить із шкаралупи. Центральна гілка була прикріплена до середини хребта в центрі серця. Він побачив, як рука запалила основу хребта, і обличчя Рахав, блудниці, з'явилося в полум'яній квітці. Рука запалила другу чашу з дорогоцінною олією, і він побачив, як воїн Єгошуа ступив у хребетні води річки Йордан.

«Ви готові до відкриття третього центру», — сказав голос, коли ефірна рука запалила світло в області попереку або третьої гілки свічника. У світлі розкритої десятипелюсткової квітки Джошуа спостерігав, як ковчег його душі з усіма сімома його вищими здібностями рухається по контуру внутрішнього міста, ефірного спинномозкового каналу, причому вихори кожного центру вібрують від звуку. активного вулика. З кожним ланцюгом внутрішнього міста, від його голови до основи й назад, вібрації по всьому тілу посилювалися, і звук вібрував як флейта, а потім

як струна арфи. На четвертому обході центральної частини міста через трубчастий центральний канал пролунав дзвоник. Коли одухотворені сили (сім священиків) у його тілі завершили п'ятий обхід внутрішнього міста (символічний Єрихон), Джошуа відчув громовий гуркіт, схожий на стукіт океанських хвиль, і він подумав, що вібрації розірвуть його барабанні перетинки. У шостому обході, коли симфонічний звук семикратних вібрацій (сім звуків труби) підняв молекулярну структуру тіла до високого ступеня активності, Джошуа побачив, як темноволоса жінка Рахав підійшла до Єгошуа і благала воїна, щоб пощади її людей, і воїн сказав їй, що врятують лише тих, хто врятувався втечею; І сталося, що Рахав та її дім прийшли жити до Єгошуа, а мешканці міста втекли з міста в гори. Джошуа більше не усвідомлював свого тіла; гора його розуму була єдиною свідомістю, яка залишилася, коли він спостерігав, як останні сім обходів його внутрішніх сил завершують загалом тринадцять кругів внутрішнього міста; а потім він почув, як кресендо тривалого співу ОМ лунає по всьому всесвіту його тіла і регенерує кожен клітинку його істоти. Стіни тілесної свідомості були повністю перетворені та знищені вогнем, який очистив внутрішнє місто і залишив лише чисте золото, срібло та дорогоцінний метал, що означало сонячні, місячні та планетарні впливи.

«Скинія твого тіла підготовлена для запалювання четвертого світла на свічнику твого хребта», — сказав голос ієрофанта-ініціатора, коли його невидима рука запалила полум'я в дванадцятипелюстковій рожевій квітці серця. центр в області спини. «Ви принесли в жертву свою нижчу тваринну природу на вівтар генеративної області, і ви очистили свою внутрішню істоту в відновлювальних водах вашої спинномозкової річки. Тепер, коли ви спостерігаєте за освітленням семи центрів вашого астрального тіла на ефірному семирозгалуженому золотому свічнику вашого хребта і споживаєте хліб ваших дванадцяти позитивних рис характеру на столі земних переживань, ви відчуєте запашну сутність підніміться від вівтаря свого серця до найвищого центру свого єства, до місця, де живе ваш дух».

Джошуа побачив, як світло всередині серцевого центру освітлює сцену, де воїн-посвячений підняв спис своєї спинної енергії і опанував усією центральною нервовою системою (місто Ай), очищаючи її вогнем своєї волі та завоювавши її за допомогою меч його творчої життєвої сили. Він бачив, як Єгошуа повісив колишнього царя і правителя генеративної хребетної енергії на дереві, означаючи, що відтепер воїн буде керувати

містом, піднявши велику купу каміння на наріжний камінь цієї генеративної сили, зробивши його справжнім хребтом, який буде піднятися на гору мозку, де Єгошуа побудував вітвар (гора Ебал), щоб закріпити божественне «я».

Ще одна битва розгорнулася для воїна Єгошуа. Йому доведеться перемогти і поразка п'ятох царів, які вели війну проти королівського міста серця (Гів'он). Ті п'ять королів правили п'ятьма царствами землі: слуховим, оптичним, нюховим, смаковим і тактичним. Єгошуа звернувся до вищих сил своєї землі, щоб допомогти йому контролювати п'ятох правителів, чия воля й бажання діяли через серцевий центр: «Сонячні та місячні сили, позитивні та негативні елементи в моєму тілі, мовчіть і відпочиньте від діяльності». Коли він стверджував, п'ять почуттів у його тілі були відключені від свідомості вищого розуму, як і уві сні, і два великі вогні внутрішнього сонця та місяця стояли посеред небес у його голові – сонячне світло епіфіза і відбивне місячне світло гіпофіза. Коли Єгошуа був свідком внутрішнього небесного явища, він побачив, що коло з тваринами обертається на куполі його розуму навколо центрального небесного сонця та місяця. Коло здавалося стародавньою єгипетською картою неба, Зодіаком Дендери, яка мала тридцять шість символів, орієнтованих проти годинникової стрілки на зовнішньому краю кола. «Хіба це не написано в книзі Яшера», — розмірковував про себе Джошуа, усвідомлюючи те, що він бачив через вищий розум Єгошуа: «Сонце стояло посеред небес і стояло шість і тридцять хвилин ». Раптом Джошуа зрозумів, що загадкові тридцять шість моментів відносяться до тридцяти шести деканів, або поділу кола в 360 градусів на тридцять шість ділянок по десять (дека) градусів кожна. Здавалося, час зупинився в свідомості Джошуа, коли він дивився на єгипетське зображення Небесного дня Всесвіту на стелі храму Дендера.

«Ви бачили тіло, яке охоплює все, — говорив внутрішній голос, — і тепер ви знаєте, що видіння календаря віків було відкрито в цьому храмі, який називався Горою Бога або Храмом Амона, таємний будинок Прихованого». Джошуа зрозумів, що єгипетський бог місяця, Сін, був джерелом гори Сін-Ай, святої гори Бога.

У серці Єгошуа, воїна-переможця, спалахнула пісня, і її мелодійний текст передався до свідомості Джошуа:

«Боже мій і моя фортеця, моя висока вежа,
Я заспіваю тобі нову пісню,
З подякою буду співати тобі,
Ти сила мого спасіння.
Наші язики перекажуть твою могутність,
Ми будемо співати і славити чудеса Твої.
І твій коханий буде, як дерева, посаджені над водами».

Наступного моменту внутрішньому баченню Джошуа з'явилося обличчя Тота, якого також представляли як бога місяця.

«Подивіться на світло решти трьох центрів вашої внутрішньої істоти», — сказав Тот, коли його рука запалила п'яте світло в області шийки матки, і Джошуа побачив поле битви, усипане тілами тридцяти одного короля, що представляло вроджене тенденції в організмі. Шосте світло осяяло головний мозок, і Джошуа побачив землю, поділену між дванадцятьма племенами або здібностями, успадкованими його минулими зодіакальними життями, міст, успадкованих загалом 365 або одним містом на кожен день сонячного року. Сьоме світло осяяло весь золотий семирозгалужений свічник тіла чудовим світлом тисячопелюсткової квітки лотоса, де Джошуа побачив узагальнення всієї історії воїна Ісуса Навина, завойовника землі. Вінець його голови (біблійний Хацор) був завойований і очищений ефірним вогнем, який протікав через його хребет. І посеред квітки лотоса він усвідомив поєднання чоловічого і жіночого, духовного і фізичного в тілі переможця: Єшоша і Раав стояли поруч, як два стовпи в домі (подібні до ISis, богині місяця, і RA, сонця, в будинку EL, небесного IS-RA-EL).

Коли почуття Джошуа знову з'єдналися з його тілесною свідомістю, і він відчув, як його душа повертається до фізичного тіла, він почув голос Тота-Гермеса, який сказав: «Ваша остання битва відбудеться в Мегіддо!»

Джошуа розплющив очі й подивився з глибини саркофагу в пильні очі свого друга Юсуфа.

"Ти повернувся!" — схвильовано сказав Юсуф.

«Як довго мене не було?» — запитав Джошуа, протираючи очі.

— Тебе не було три години, — відповів Юсуф.

«Здавалося, що мене не було три дні», — сказав Джошуа, який намагався переорієнтуватися на оточення. Він сів і виліз із рожевого саркофагу.

«Треба тікати звідси», — стурбовано сказав Юсуф. «Мені здається, я чую, як після обіду група туристів заходить до піраміди». Вони вийшли з палати короля й швидко спустилися назад через вузький прохід.

«Тож скажіть мені, — сказав Юсуф, коли вони нарешті вийшли з темряви піраміди на яскраве світло дня, — що сталося? Що ви бачили?»

«Давайте прогуляємося навколо піраміди, і я вам все про це розповім», — сказав Джошуа, обходячи Велику піраміду проти годинникової стрілки.

Наступного ранку інші прибульці схопили ранковий автобус із Каїра (Єгипет) і попрямували до Тель-Авіва. Вони йшли Великою магістральною дорогою, стародавньою дорогою, яка з'єднувала Стародавній Єгипет з цивілізаціями Родючого півмісяця в Стародавній Месопотамії. На третій день після прибуття до Тель-Авіва вони схопили автобус і пішли Великою магістральною дорогою (або Морською дорогою, як її також називали) на схід до Мегіддо.

Повний місяць яскраво сяяв над руїнами Мегіддо в той день, коли Джошуа і Юсуф проводили там час разом. Курган археологічної пам'ятки Тель-Мегіддо виявив розкопки понад двадцяти шарів поселень віком щонайменше шести тисяч років. Джошуа мав лише одну мету, щоб прийти сюди: голос Гермеса сказав йому, що його остання битва відбудеться при Мегіддо, і він прагнув дізнатися, що це означає. Він був знайомий з розповідями про те, що це місце останньої битви, яка відбудеться в кінці днів, біблійного Армагеддону. Він також усвідомлював, що стратегічний об'єкт може бути алегорією вічної битви між силами світла та силами темряви. Однак для Джошуа, здавалося, було щось на душевному рівні, що привернуло його до цього багатозарового стародавнього міста.

«Чи знали ви, що назва цього місця арабською називається Тель-ель-Мутеселлім?» — запитав Юсуф, який разом із Джошуа пройшов крізь купу руїн. «Це означає Пагорб Володаря».

«Цікаво, чи це стосується царя Соломона, який перебудував місто як царське місто, щоб керувати північною частиною свого царства», — сказав Ісус Навин. «Він зібрав шістсот шістдесят шість талантів золота за один рік, щоб побудувати своє царство, згідно з біблійним записом про царів Ізраїлю».

«Це також біблійне число, яке пов'язане з числом звіра, який би бився на місці, яке називається Хар-Магедон, або на висоті Мегіддо», — проникливо зауважив Юсуф.

«Що може бути лише алегорією незліченних битв, які Людині, чиє число дев'ять або всього $6+6+6$ чи $1+8$, доводиться бити на полі битви життя, особливо в битві, щоб подолати звіра чи людська тваринна природа», — пояснив Джошуа.

«До речі, ви коли-небудь читали книгу Джеймса Міченера під назвою «Джерело»?» — спитав Юсуф, різко змінивши тему.

«Ні, я не зізнався», — зізнався Джошуа.

«Він базує свою історію на вигаданому археологічному місці під назвою Тель-Макор, що означає джерело», — розповів Юсуф. «Насправді, здається, це слідує історії історичного Тель-Мегіддо. У всякому разі, його історія починається десь у 9,000 до н.е., і вона зосереджена навколо колодязя з водою».

«Тут, у Тель-Мегіддо, є тунель, який веде до джерела», — вставив Джошуа. «Ми повинні піти подивитися».

Двоє дослідників пішли до тунелю, який прорізав понад 200 футів скелі до джерела. Коли Джошуа проходив тунелем, йому здалося, що він повернувся до Великої піраміди, і знову в його свідомості відлуніли слова Гермеса: «Ваша остання битва відбудеться в Мегіддо!» У цю мить Джошуа зрозумів, що мав на увазі Гермес: остання битва була судним днем для душі, коли вона переглянула всі шари свого життя, і всі вчинки серця були зважені проти пера істини на терезах у Залі Істини. Тут, у

Мегіддо, він побачив шари понад двадцяти стародавніх міст, кожне з яких мало початок і кінець. Остаточна битва полягала в тому, щоб безсмертна душа вийшла за межі смертної природи свого земного існування і досягла висот свого духовного царства. І тоді Джошуа спала на думку остання думка: наприкінці кожного життя душа виходить за межі тіла, звільняється від землі рабства і потрапляє в землю обітовану.

Через три місяці битва за святу землю Ізраїлю знову розгорілася, коли була оголошена друга інтифада, і сили світла і темряви знову вступили в бій на полі життя. Друг Джошуа Юсуф був жертвою або жертвою битви, коли бомба підірвала автобус, в якому він їхав. Останніми словами Джошуа своєму другові на місці поховання Юсуфа в його колишньому будинку в Сихемі були: «Ми будемо зустрінемося знову, мій друже».

-----X X X X X X X-----

«Маленький, сьогодні до тебе наблизилася Царство Небесне», — сказав Баннус. Його голос апокаліптичним запалом пролунав у камері печери. Тіло Пола закрилося від нервового очікування, коли він сидів біля свого господаря. «Світ, яким ви його знаєте, настане для вас, і ви народитеся в новому світі». Слова Баннуса вібрували глибокою остаточністю.

«Я помру?» — спитав Павло, його тіло все ще стукає, як метелик, який збирається вирватися зі своєї тесної лялечки.

«Ні», — кинув Баннус на страх Павла. «Ви увійдете в стан трансу, де ви будете симулювати те, що ми називаємо маленькою смертю. Під час трансу ви увійдете в позачасовий вимір, де ваше вище «Я» відкриє вам те, що вам потрібно знати».

«Чи я знову побачу себе Елісеєм бен Абуя?» — запитав Павло, маючи на увазі свою недавню зустріч із тим, що Баннус пояснив, — це майбутнє життя.

«Здається, у твого погляду в майбутнє є певна мета, — відповів Баннус, — і єдиний спосіб це дізнатися — це спілкуватися зі своєю божественною душею, яка є мініатюрним всесвітом у тобі. Він відобразатиме у вашій свідомості аспект вашого вічного «я», в якому минуле, сьогоднішнє і майбутнє існують одночасно».

Павло заплющив очі й намагався зрозуміти, що говорить йому Баннус. Він відчув поколювання в лобі, в області епіфіза, коли намагався зосередити свою увагу на світлі, що струмує в його свідомості.

— Лягай сюди, — сказав Баннус, вказуючи на своє ложе з очерету, на якому він спав. Павло ліг на сухий твердий очерет в положенні лежачи і склав руки через область сонячного сплетіння біля пупка. Він навчився чітко довіряти своєму господареві, і він довіряв йому тепер, коли він готувався увійти в стан трансу.

«Всі ваші функції тіла будуть тимчасово припинені», — доручив Баннус. «Я буду пильнувати за тобою, коли ти вирушаєш у невидимий світ». Розум Павла прив'язався до слів «невидимий світ», які нагадали йому значення його єврейського імені Шаул. Він також думав про інше значення або варіацію свого імені: Шеол, величезний підземний світ, де співіснували Аїд і Рай.

Павло відчув легкий вітерець, коли руки Баннуса круговими рухами махали по його тілу, посилаючи електромагнітний заряд крізь слухове тіло та приплив енергії через хребет. Він відчув, як вогняна пульсація в основі його хребта запалила внутрішній вогонь, що швидко поширювався, який розіслав теплову хвилю по всьому хребту та нервовій системі. Внутрішнє горіння, здавалося, занурювало все його тіло в полум'я, спалюючи весь шлак його фізичної істоти. А потім він відчув звільнення, ніби його душевне тіло було піднято з фізичного світу і спіральним рухом потягнуто вгору в ефірні світи. Останнє, що Павло побачив перед тим, як його свідомість покинула земну площину, — це його фізичне тіло, яке лежало в спокою на ложі з очерету, а його вкривала тканина з кори мантія Баннуса.

Коли внутрішній погляд Павла звернувся вгору, він побачив світло у формі рівнорукого хреста. Світловий хрест був прикріплений до колеса з дванадцяти спицями, що металося крізь простір. На рукавах хреста він побачив знайомого тетраморфа: чотирьох живих істот у вигляді лева, орла, людини та вола. У спалаху просвітлення чотири живі істоти стали колесами колісниці, а також рушійною силою, яка перенесла душу Павла в серце його власного істоти. На колесах Павло побачив палаючі літери YHVH: буква Y виходила з колеса вогню, H випускала колесо води, з V виходило колесо повітря, а остання H почала колесо землі. Тепер Павло зрозумів значення чотирьох полум'яних букв, які він бачив у печері Гермеса біля підніжжя святої гори в пустелі.

У колісниці сидів божественний колісничий, який цього разу здався внутрішньому оку Павла красивим довговолосим юнаком. Він був загорнутий в одяг блискучого райдужного світла. Павло зрозумів, що його власна безтілесна істота також була загорнута в подібний одяг. Небесний посланець сидів у мовчанні, коли він подумки керував небесним кораблем Світла, чиї протиобертіві поля електромагнітної енергії спрямовували його широкими колами вгору до трону вищого «Я».

А потім на хвилину вічної тиші все зупинилося. Колісницю і колісничий не стало. Свідомість Павла та його усвідомлення Я — це все, що залишилося. Він стояв віч-на-віч зі своєю внутрішньою істотою. У цю одну блаженну мить він зрозумів, що його справжнє Я — це всепроникне, нескінченне існування.

У цій сфері існування Павло помітив іскру світла, що розцвіла у шестикутну зірку, яку оточував ефірне тіло. Коли його свідомість повернулася, щоб подивитися на ембріональну форму, що виходила зсередини зірки, він відчув, що опускається в цю форму в ту саму мить, коли почув плач дитини, коли вона виходила з утроби.

"Це хлопчик!" — вигукнула акушерка.

«Єлисей прийшов!» — вигукнув радісний батько Абуїя, який сподівався на хлопчика й навіть вибрав йому ім'я. Батько навіть дав обітницю, що якщо його син виживе, він присвятить його вивченню Святого Письма, а саме Тори, в надії, що він буде такою ж могутньою людиною, як рабини,

які налаштовані на Тору, які зможуть знищити прислів'я з небес. Дитина жила.

Мати була надто виснажена від пологів, щоб щось сказати. Вона була просто рада, що все закінчилося. Вона сподівалася на дівчину. Якимось чином вона передчувала, що хлопчикові буде тяжке життя в нелегкі часи, що попереду. Римський полководець Тит щойно взяв в облогу Єрусалим. Проте мати співала дитині пісні грецькою та івритом, сподіваючись придушити будь-який страх. Протягом усього життя Єлисей співав ці пісні на честь своєї матері, яку він втратив через шість тижнів після народження.

Через чотири місяці після народження дитини Тит захопив Єрусалим, а невдовзі після цього римляни зруйнували храм. Велике повстання антиримських повстанців, зилотів, щоб досягти політичної та релігійної свободи, завершилося. Навіть видатний рабин Йоханан бен Заккай не зміг врятувати свій народ від злочасного повстання, яке спричинило спустошення землі, міста, храму та людей. Це був світ, у якому народився Єлисей бен Абуя.

Батько Єлисея, який був шанованим і багатим громадянином Єрусалиму, був змушений переїхати на північ до провінції Галілеї. Він оселився в невеликому містечку Мігдал, неподалік Тверії, на березі Галілейського моря. Батько перебував у двох соціальних колах: інтелектуальному грецькому світі та легалістичному єврейському світі. Син пішов по стопах батька, навчившись читати грецькою та івритом. Коли Єлисею виповнилося десять років, він уже читав «Іліаду» Гомера грецькою та Книги Мойсея івритом.

Поворотний момент у житті Єлисея настав, коли помер його батько. Його опікуном став дядько. Дядько намагався повністю відірвати юнака від усякого грецького впливу, і він спалив усі грецькі книги, які батько накопичив за ці роки. Відтепер розумного студента навчатимуть лише єврейському закону та священному писанню. У віці тринадцяти років Єлисей був відданий під опіку свого хрещеного батька Джошуа бен Хананії, який був присутній на святкуванні Єлисеєвого обрізання. У маленькому будиночку рабина в долині Юдеї Єлисей навчився цінувати величезні традиції свого єврейського походження.

Коли Єлисею виповнилося сімнадцять, його наставник відвіз його до Ямнії, великого єврейського культурного центру, який знаходився біля Середземного моря, за сім миль на південь від Йопії. Тут він став свідком стійкості єврейського народу перегрупуватися та відновити Синедріон після падіння Єрусалиму. Напівкругові збори сімдесяти двох членів вищої судової та церковної ради єврейського народу були вражаючим проявом наукових знань і легалістичної майстерності. Господар Єлисея, рабин Джошуа бен Хананія, вказав йому, що колись молодий студент може вирости і стати старійшиною і сидіти в кріслі, схожому на трон, як і рабин.

Звичайно, Єлисей приклався до навчання і швидко опанував Тору та весь корпус єврейського права, і його прийняли як кандидата на висвячення. Він навчився обговорювати та тлумачити письмовий та усний закон. Саме в цей час Єлисей порівняв свою освіту з написанням на *tabula rasa* (чистого аркуша): «Хто вчиться як дитина, на що він схожий? До чорнила, написаного на новому папері. Хто вчиться як старий, на що він схожий? До чорнила, написаного на промокальному папері». Тоді він мало що знав, але старі ідеї з грецьких книг були приховані в його підсвідомості, чекаючи, щоб вийти зі сплячки.

100 рік нашої ери був визначним роком у житті Єлисея бен Абуї. Патріарх Гамалііл II поклав руки на схилену голову Єлисея і наділив його титулом старійшини та членством у синедріоні, проголосивши рабином. Це стало кульмінацією цілого життя, який старанно навчався та наполегливо. У своїй лекції про висвячення Єлисей дав мудру пораду щодо вивчення єврейського закону та традиції: «Людина, яка вивчає Тору і робить добрі справи, подібна до людини, яка заклала добру основу з каменів, перш ніж почати будувати. Коли прийшла повінь, вони не змогли підірвати будівлю. Але людина, яка не вивчає Тору і не робить добрих справ, подібна до людини, яка заклала поганий фундамент і важку будівлю на ньому. А коли прийшла повінь, вони легко підірвали будівлю».

Висвячення затьмарило його нещодавнє одруження та народження дочки в його сім'ї. Невдовзі він став зайнятою людиною: слухав справи в судах, читав лекції в академії, яку Йоханан бен Заккай створив у Джамнії, проповідував у синагогах і відвідував засідання ради. Він завів друзів на все життя, включаючи шанованого рабина Акібу, і він знайшов учня на ім'я Меїр, який залишиться вірним своєму господареві до кінця

свого життя. Єлисей годинами обговорював зі своїм учнем Писання. Їм особливо подобалося досліджувати життя Йова, чиї випробування і страждання, здавалося, відображали історію єврейського народу.

«Що ти сьогодні вивчаєш?» — запитав Єлисей, зупиняючись біля школи в Тіверіаді, де навчався Меїр.

«Я вивчаю кінець життя Йова, де сказано, що Господь благословив його останні дні більше, ніж його попередні дні», — відповів Меїр, який був радий побачити свого вчителя.

«Як ви інтерпретуєте цю частину Писання?» — запитав Єлисей у ролі свого звичайного вчителя.

«Я вважаю, що це означає те, що говорилося в попередньому вірші, що Господь дав Йову вдвічі більше, ніж він мав раніше», — відповів Меїр, сподіваючись, що він правильно зрозумів сенс.

«Треба копнути трохи глибше», — сказав Єлисей. «Рабин Акіба казав, що останні дні Йова були благословенні через його попередні дні. І я додам, що він заслужив благословення завдяки заслугам тих добрих справ, які він зробив».

Основа віри Єлисея отримала перший поштовх, коли чума відвідала дім Меїра і забрала двох його хлопчиків. Єлисей дуже любив їх, і його віра помітно похитнулася. Меїр прийняв Божий праведний суд і закричав: «Господь дає, а Господь забирає». Але Єлисей в душі переживав і почав питати: «Де справедливість і милосердя цього праведного судді щодо двох невинних хлопчиків?»

На полі битви Єлисея почали виникати інші питання та проблеми: чи був єврейський шлях єдиною істиною, відомою людству, чи істина була багатогранною, включаючи грецький підхід до істини? Чи слід було сприймати чудеса Святого Письма за чисту монету, чи це були спритність рук магів? Якщо абсолютний авторитет Святого Письма піддається сумніву, чи означає це, що для традиції, яка впливає з неї, немає твердої основи? Агностицизм роздратував його дух, бо він уже не був упевнений ні в чому, у що раніше без сумніву вірив. Він хотів, щоб внутрішній неспокій зник, але він продовжував розхитувати фундамент його істоти до самого коріння.

Єлисей звернувся до свого друга Акіби та двох інших друзів, Симеона бен Аззая та Симеона бен Зоми, щоб допомогти йому розв'язати люту битву, яка мучила його розум і душу. Він попросив їх приєднатися до нього в його великому прагненні побудувати міцний фундамент для своєї віри, підкріпивши її аргументами з усіх доступних їм ресурсів: природи, філософії, традиції, писань і логічних систем. Вони підкріплюють свою віру незаперечними доказами і усувають усі сумніви в правдивості своєї Істини і Традиції. Бен Аззай вирішив розглянути містичні методи наближення до їхньої традиції, Бен Зома погодився досліджувати суперечливі та суперечливі уривки з Святого Письма, Акіба вирішив підійти до грецької філософії з метою захистити свою традицію від неї, а Єлисей взявся за дослідження язичницької філософії щоб усунути всі сумніви і прийти до істини в останню чергу.

У той самий час, коли четверо вчених працювали над грандіозним завданням побудови міцної будівлі Істини і Традиції, імператор Траян сидів на своєму троні в Римі, слухаючи прохання раббі Джошуа бен Хананії дозволити храму в Єрусалимі бути перебудований. Прохання було задоволено. Незабаром храмова гора в Єрусалимі кишила активними будівельниками, які вирівнювали землю і готувалися закласти фундамент. Тільки-но розпочалися роботи, як примхливий імператор передумав і видав указ припинити всі роботи по відбудові храму.

Коли четверо шукачів істини мали свою наступну спільну зустріч у будинку Бена Аззая, вони були здивовані, дізнавшись про кульмінацію його містичних пошуків. Він сказав їм: «Я шукав у всіх невідповідних місцях присутність Всемогутнього і проблеск того, що криється за завісою, що відділяє нас від цього світу і світу майбутнього. Я постив і відмовлявся від усіх тілесних насолод у своїй аскетичній спробі досягти мети, до якої я прагнув. А потім мене осяяло. Мені потрібно було позбутися ілюзії цього світу, який створив деміург, щоб досягти трансцендентної реальності. Тепер я стою на межі прорвати великий бар'єр, прірву, і я готовий увійти у світло». Очі Бена Аззая закотилися вгору, і було видно лише білки очей, коли він відійшов від видимого світу. Останніми словами, які він вимовив перед тим, як його висохле тіло впало на землю, були: «Бог є Світло». Шукачі були шоковані, побачивши наслідки самовниження Бена Аззая. Вони перенесли бездиханне тіло до його ліжка.

Зовнішній світ, у якому жив Єлисей, — і його внутрішній світ — були у постійному хвилюванні. Знову заговорили про війну, оскільки імператор Траян був близький до смерті. Антиримські настрої знову поширювалися блискавично. Новий лідер повстанської партії організував армію людей для боротьби з римлянами, цього разу в надії назавжди відігнати гнобителів. Було навіть заплановано скоординоване повстання в інших частинах імперії. Однак мудрий рабин Джошуа втрутився і переконав повстанців уникати апокаліптичного кінця землі та людей. На даний момент Палестина була врятована, але інші частини імперії не були вбережені від знищення.

Єлисей вирішив відмовитися від своєї роботи і почати пошуки заново, починаючи з усіх конкуруючих сект і підрозділів, що розповсюджуються по всьому світу, в якому він жив. Він пішов до збору Назарянина і слухав моральні епіграми та притчі, приписувані мандрівному вчителю на ім'я Єгошуа, якого вони прийняли як свого Месію. Однак він не був переконаний, що послідовники Закону і Месії можуть довести свою правоту на чомусь більш істотному, ніж сліпа віра. Він пішов до єврейських християн і християн-язичників і виявив лише запеклу суперечку про роль Закону Мойсея в їхній релігії. Він пішов до гностиків, і він побачив витончений символізм храму Мітри, і він почув вчення про злого деміурга, князя світу, і шлях до спасіння через таємну мудрість. Він дивився на світ, де були послідовники Христа, Аполлоса, Іоанна, Кифи та незліченних обожнених рятівників і месіанських лідерів. Він з однаковою зневагою дивився на весь звіринець статуєтних постатей, не гідних того, щоб стояти на п'єдесталі істини в останню чергу.

Кінець пошуків Бена Зоми настав, коли його друзі виявили, що він безперервно читає Писання. Вони не могли вести з ним зв'язну розмову. Здавалося, що він досяг такого рівня розумової спритності, що міг цитувати Святе Письмо й давати різноманітні інтерпретації зі швидким тріпотінням слів, як крила колібрі, що перелітають з квітки на квітку. Був метод його божевілля. Проте врешті-решт це було божевіллям, і виявилось, що він буквально втратив розум і перетворився на автомат.

Кінець пошуків Єлисея настав, коли він став свідком того, як хлопець впав на смерть з високого дерева. Він щойно вислухав вказівки свого батька діставати яйця з гнізда, намагаючись безпечно вигнати матір-пташку. Згідно зі Святим Письмом, такому слухняному хлопчику слід було б продовжити свої дні на землі, але він лежав мертвий на руках

свого скорботного батька. Сам Єлисей відчував себе мстивим суддею, коли богохульствував у присутності свідків: «За добрі діла немає нагороди, бо немає праведного судді».

Відтепер Єлисей вважався людьми Закону відступником, людиною, яка відпала від віри і була призначена на відлучення та загибель. Він піднявся на висоту рабина і члена найвищої ради в країні, а тепер став ізгоєм. Коли він увійшов до школи, він більше не заохочував учнів до вивчення Тори. Натомість він сказав їм: «Що ви тут робите? Ви повинні бути масоном. Ви повинні бути столяром. Ти повинен бути рибалкою». Він сказав їм займатися практичними заняттями, і таким чином він знищив їхню любов до навчання.

Єлисей більше ніде не міг знайти душевний спокій. На місці однієї з нелюдських римських страт він побачив, як собака бігає з закривавленим язиком рабина в пащі. Єлисей не міг утриматися, щоб не сказати: «Ось був рабин, який декламував святі слова Тори, і подивіться, що з ним сталося. Немає винагороди за читання Тори ні в цьому, ні в тому світі».

Його друг Акіба намагався порозумітися з ним. Під час пошуку істини Акіба виявив, що душевний спокій приходить від непохитної віри в доброзичливе провидіння, яке керує життям людей. Будь-яка віра, яка розширює уявлення людини про життя і дає їй мету в житті, краще, ніж не вірити взагалі. Навіть закликати людей вірити в те, що в серці людської істоти є божественна сутність, краще, ніж жити безнадійно як смертний, не впевнений у майбутньому. Такими були теологічні міркування, які Акіба намагався переконати Єлисея розглянути. Єлисей повернувся спиною до свого друга і відірвав себе від Бога своєї віри і його традиції.

Людина, чиє ім'я означало «для якої Бог є спасінням», стала незгаданою, і його ім'я не вимовляли люди, які колись вважали його мудрцем і шанованим законослухняним рабином, зразком чесноти. Востаннє, коли він увійшов до школи разом з рабином Меїром і запитав дитину, чого вона вчиться, дитина прочитала: «Немає миру для злих». Інша дитина, коли її запитали, читала: «Але нечестивим Бог каже, що тобі читати закони?»

Навіть рабин Меїр не зміг переконати свого дорогого господаря покаятися у своїх незаконних вчинках. Коли Єлисей незаконно їхав на коні в суботу, учень Меїр попросив його зупинитися і зійти. Єлисей відповів самовнизливими словами: «Я почув божественний голос: «Покайтеся, діти-відступники, крім Єлисея, який знав мою силу і повстав проти мене».

Зазнавши самопоразки, «Інший» (Ахер), як його тепер називали, відійшов якомога далі від своїх друзів і громади. Він переїхав до Антіохії в Сирії, де він міркував, що, оскільки тепер йому заборонено відвідувати той світ, він також міг би насолоджуватися життям у цьому світі. Колишній світ, як він його знав, руйнувався навколо нього. Та все ж на горизонті його колись коханої землі зійшла нова зірка. Акіба оголосив, що ця нова зірка, Бар Кохба, був обіцяним Месією, визволителем людей від гніту римлян. Римляни завербували Єлисея, щоб він був донощиком проти свого народу під час наступної війни. Його власним людям було наказано порушувати закони Тори. Синедріон був знищений. Єлисей знову став свідком безтурботної жорстокості людської природи й усвідомлення того, що за чесноту немає нагороди.

Серед остаточного знищення свого народу та його землі Єлисей зрозумів, що не може повідомити свого колишнього учня Меїра. Єлисей був ув'язнений римською владою, яка засудила його жити в соромі й ганьбі за його дії проти власного народу. Коли Єлисей марнувався в темній темниці, куди його помістили, і де він досяг найнижчої точки в своєму житті, він закликав у своїй душі про допомогу. Він відчув, як пекучі сльози загубленої душі текли крізь його істоту, а відчуження від свого коріння змусило його кричати про милосердя. Він відчував, що він зрадник своєї духовної місії, і він витратив найкращі роки свого життя на марні пошуки. Він намагався поєднати віру своєї традиції з розумом грецької філософії. Все марно.

Тут і тоді – в якусь мить – світло прорвалося крізь заплаканий розум відступника, і в темряві підземелля він відчув, як його дух підняли з його закованого тіла і перенесли на третє небо, до місця, де він припускав, що потрапив у рай. Йому здалося, що він у фруктовому саду, бо побачив дерево життя, пов'язане з плодами, а біля нього протікає річка. На піднесеному кургані в саду сиділа на троні ангельська істота. Єлисей спочатку вагався підійти до величного престолу, бо очікував, що на небі сидить тільки Бог, а інші небесні істоти стоять. У його голові промайнула

думка, що можуть бути два божества, які він вважав єрессю дуалізму. Однак, коли він побачив, як розпростерті руки ангельської істоти вабили його підійти, Єлисей повільно наблизився до вражаючої присутності променистого світла. Коли він підійшов ближче, світло ставало яскравішим і різнобарвним, і здавалося, ніби кольори веселки створили арку над тронем. Єлисей впав на обличчя і вклонився перед божественною присутністю.

«Встань, Єлисею», — сказала істота світла. «Я не Бог. Поклоняйся Єдиному Богові, Невидимому Отцю всіх нас. Я його посланець Метатрон, ангел божественної присутності. Я був ангелом, посланим, щоб зберегти вас і привести вас до цього місця. Це місце — вінець ваших досягнень».

Єлисей раптом відчув, що вінець його голови засяяв тисячею вогнів, і він відчув, що перетворюється на нове створіння, на істоту світла. Він помітив, що Метатрон тримав у руках велику книгу, і що він написав у ній ім'я Єлісей бен Абуя. Біля ніг Метатрона, у складках його величезного білого одягу, сиділи чотири живі істоти: лев, орел, людина і віл. Чотири живі істоти перетворилися на колеса колісниць, і Метатрон показав Єлисею сісти в колісницю. Коли Єлисей сидів у колісниць, він відчув, що переноситься в інший вимір.

Останнє, що побачив Єлисей, коли колісниця почала рухатися і вібрувати з прискореною швидкістю, була вогняна блискавка, яка вдарила в могилу Єлисея. Його учень Меїр загасив вогонь своїм плащем. Дим, що здіймався з могили, піднявся на небо, і голос Меїра тягнув дух Єлисея, що піднявся в повітря, зі словами: «Єлисей, Інший, буде викуплений завдяки його знанням Тори».

У печері пролунав голос Баннуса: «Повернись, маленький, повернись». На мить Павло почувався загубленою душею, що дрейфує в околицях Шеолу. А потім він відчув, як колісниця світлого тіла спустилася назад до входу на маківці його голови. Своїм розумовим оком він бачив, як світло знову розчиняється в темряві.

Павло розплющив свої фізичні очі й подивився на Баннуса, який йому посміхався.

Arch of Titus, Rome / Арка Тита, Рим

Menorah / Менора

St. John Lateran

https://youtu.be/npQ_4SYylg8 Archbasilica of St. John Lateran, with guide Paolo Lenzi

Obelisk

St. Paul's Outside the Walls / Святого Павла за стінами

Paul - Apollonius

St. Peter's Square / Площа Святого Петра

Pyramids of Giza / Піраміди Гізи

Sphinx at Giza
Сфінкс в Гізі

Coming out of the pyramid – after sarcophagus experience.

Вихід з піраміди – після досвіду саркофага.

Tel Megiddo – excavations
Тель-Мегіддо – розкопки

Megiddo - - Descent to water tunnel
Мегіддо - - Спуск до водного тунелю

Бог у трьох особах: Духовна Одісс

777

σταυρος (stauros), Хрест

στ.... 6

α 1

ν ...400

ρ ...100

ο 70

ς ...200

777

«Те, що відомо як християнська релігія, існувало серед стародавніх і ніколи не існувало; від самого початку людського роду до часу, коли Христос прийшов у тілі, тоді істинна релігія, яка вже існувала, почала називатися християнством».

- - Св. Августин, Відмови, книга I, xiii, 3